ماندگار

روزنامۀ صبح افغانستان
چاپ همزمان: کابل – هرات
پخش همزمان:
بلخ
پروان
پنجشیر
میدان وردگ
و کاپیسا

موریس مترلینگ

آن‌که به خانه بی‌علاقه است، به خانواده و جامعه نیز علاقه‌یی ندارد.

www.mandegardaily.com

سال هفتم ❁ شمارۀ ۱۷۱۸ ❁ دوشنبه ۱۹ دلو/بهمن ۱۳۹۴ ❁ ۲۸ ربیع‌الثانی ۱۴۳۷ ❁ ۸ فبروری ۲۰۱۶

نخستین نشست مشترک توافقنامۀ امنیتی کابل – واشنگتن

فرمانده کل نیروهای خارجی:

در توافقنامۀ استراتژیک دشمن نامعلوم است!

صفحه ۶

آگاهان محیط‌زیست به رهبران:

روند تغییر اقلیم را شوخی تصور نکنید

ادارۀ ما در نشست پاریس در دوبخش پیشنهادهایی به سطح جهانی داشت، در بخش کاهش‌دهی و سازگاری، توجه ما بیشتر از سال دوهزار بیست تا سال دوهزار سی بود و ما از بودجه جهانی ۱,۷ میلیارد دالر برای تطبیق این برنامه‌ها کمک خواسته‌ایم.

این کارشناس محیط‌زیست برای شهروندان پیشنهاد می‌کند: «شهروندان به ویژه کسانی که در شهرهای بزرگ زنده‌گی می‌کنند، باید بالای الگوی مصرفشان توجه جدی داشته باشند، چون در بخش آب‌های زیر زمینی با مشکلات زیادی روبه‌رو هستیم

صفحه ۳

در برگ ها

نشست چهارجانبه و خوش‌بینی‌های واهی
۲

چیست؟ (BRAND) شرکت تجاری مدرن
۴

نگاه انتقادی به غرب از چشم انداز فرانسه و آلمان
۵

مسابقات اسکی در بامیان راه‌اندازی شد
۷

اعتراض بامیانی‌ها به ناامنی در مسیر راه‌ها

صفحه ۳

پایگاه‌های طالبان در دندغوری نابوده شده است

صفحه ۶

اصلاح نهادهای انتخاباتی از صلاحیت‌های ریاست اجرایی‌ست

صفحه ۲

سیمه ایزه واکمنې ، ددموکراسی ممثله

ددموکراسی اصطلاح، دلرغونی یونان دتمدن دموضوعه اصطلاحگانو څخه ده. دنویو پیړیو په اصطلاح کې دموکراسی دپرګنو دواکمنۍ څخه عبارت ده چې معمولاً دټاکنو له لارې دخلکو اکثریت رایو ته په پاملرنې سره جوړیږي .

ددموکراسی په رڼا کې دچارو اداره دهغو پرګنو درایو داکثریت په واک ده چې دقانون سره سم درایو ورکولوحق لري.

په یوه لنډه جمله کې باید ووایو چې ددموکراسی نه منظوردیوې پرګنیزې واکمنۍ مینځته راتلل دي. دداسې یوې واکمنۍپیدایښت چې دخلکو په مستقیمه رایه دخلکوله پاره جوړه شوې وي، داسې یوه واکمني چې دخلکو اراده په هغو کې تمثیل شوي وي.په دې حساب که دیوې ټولنې واکمني که داټولنه وړه وي که لویه دخلکو په رایو مینځته راشي نو اغیزمنتوب به یې زیات اودچارو اداره به غښتلې وي.

کلي اوسیمه یوه وړه ټولنه ګڼل کیږي په دې وړه ټولنه کې که چیرې دسیمه ایزو چاروښه والی ،دژوندانه دسمون،پرمختګ اوآبادۍ له پاره دټاکنو اورایو له لارې یوه سیمه ایزه واکمني مینځته راشي، خامخا یې اغیزه زیاته وي.

په کلیو کې دکلیو دبیارغونې اوپراختیا وزارت دملي پیوستون پروګرام له لارې دکلیو دپراختیایي شوراګانو جوړول دسیمه ایزې اداري اوواکمنۍ دمینځته راتلو معنی لري.دکلي پراختیایي شوراګانې چې دکلیوالو دآزادو رایو اوټاکنو له لارې جوړې شویاو په لیرې پرتوسیمو اوکلیو کېیواځینې مدني بنسټونه ګڼل کیږي دخلکو اراده ،قدرت،واک،پریکړه او تصمیم تمثیلوي .

نن دکلي هره شورا دیوې سیمه ایزې غښتلې واکمنۍ په توګه دکلیو په سطحه ټولنیزې چارې اداره کوي، دکلي دپرمختګ ،ودانۍ اوآبادۍ له پاره تصمیم نیسي اوپریکړې کوي.

دکلیو پراختیایی شوراګانې دخلکو ترمینځ منازعې، کشالې اواختلافات دسلا مشورو له لارې حل اوفصل کوي. دډیری کورنیو او سیمه ایزو مسألو او منازعودهواري په برخه کې هم دکلیو پراختیایي شوارګانې رغنده رول لوبوي اوخلک هم ورځخه تر ډیره بریده راضي ښکاري .

دکلیو دبیا رغونې او پراختیا وزارت دملي پیوستون پروګرام کوښښ کړی چې دکلیو دپراختیایي شوراګانو واک او توانمني نوره هم زیاته کړي اوحتی دحکومتي ادارېپه عنوان په کلیو کې دسیمه ایزو چارو دسرته رسولو یوه رسمي مرجع وګڼل شي.

ویلی شو چی دملي پیوستون پروګرام اودکلیو پراختیایی شوراګانې په سیمه ایزه ټولنه کې ددموکراسۍ په غښتلي کیدو کې اساسي نقش لري.

دکلیو دپراختیایي شوراګانو په یوشمیر لویو غونډو اوکنفرانسونو کې چې دکلیودبیارغونې اوپراختیا وزارت له خوا په کابل کې دایرشوی ددغه اساسي نقش دلا غښتلي کیدو له پاره زیات بحثونه اوهلې ځلې شویدي.دکنفرانسونو په پریکړه لیکونو کې دې مسألې ته زیاته پاملرنه شوې چې دکلیو پراختیایي شورګانو په سیمو اوکلیو کې ددموکراسۍ اودخلکو درایو دتمثیلونکو په عنوان خپل حیثیت تثبیت کړی.داحیثیت یې له ښه مرغه دخپلو ورځنیو چارو او اجراآتو په ترڅ کې تثبیت کړی او ورځ تربلې یې دیوې غښتلې سیمه ایزې واکمنۍ په توګه ټولنیزې چارې، دپرمختګ ،آبادۍ او ودانۍ پلانونه اوهڅې سمبال کړیدي.

کلیوال دخپلو پراختیایي شورګانو دکار اوفعالیت اودچارو دتنظیم اوسمبالښت څخه ډیر راضي دي اودلابریالیتوب له پاره یې دعا کوي.موږبه هم دعا اوهیله وکوو چې دغه شوراګانې نورې هم دکلیو پراختیا او آبادۍ ته پاملرنه وکړي او نورهم خپل نقش دکلیو په وړو ټولنو کې ددموکراسۍ داستازي په توګهپه ښه شان سرته ورسوی.

دکلیو دبیارغونې او پراختیا وزارت
دملي پیوستون پروګرام دعامه اړیکو دفتر

سخن ماندگار

اصلاح نهادهای انتخاباتی از صلاحیت‌های ریاست اجرایی‌ست

با برگزاری انتخاباتِ پُر از تقلب و رسواییِ ریاست‌جمهوری و بروز بحران انتخاباتی در کشور، بحث اصلاح در نهادهای انتخاباتی جدی‌تر مطرح شد و با گذشتِ هر روز، محسوس‌تر گشت. اما متأسفانه در امتدادِ رشدِ این نیاز، چیزی به نام اصلاحات صورت نگرفت و کارها پیِ دیگر به تعویق افتادند.

تشکیل حکومت وحدت ملی از یک‌سو پایان‌دهِ بحران انتخاباتی و ماه‌ها تشنجِ سیاسی در افغانستان شد؛ اما چنین ساختارِ معیوب و مغایرِ قانون اساسی کشور، می‌طلبد که پس از اجرای اصلاحاتِ انتخاباتی و برگزاری انتخابات ولسی جرگه و شوراهای ولسوالی‌ها، از مجرای قانونیِ آن که همانا تشکل لویه جرگه است، ترمیم و به شکلی متعارَف ارتقا یابد.

اکنون که هر دو جناحِ دولت وحدتِ ملی بر سرِ اصلاحِ کمیسیون‌های انتخاباتیَ و برگزاری لویه‌جرگه برایِ تغییرِ نظام ریاستی به پارلمانی ـ دست‌کم علی‌الظاهر ـ توافق نموده‌اند و اصلاحات را در صدرِ برنامهٔ کاریِ خویش قرار داده‌اند، نباید کارِ کمیسیونِ اصلاحِ نهادهایَ انتخاباتی بی‌نتیجه و بی‌سرنوشت باقی بماند. از طرف دیگر، یکی از عواملِ گمراهی و فساد گسترده در دولت، نبود احزاب سیاسی توانَاست که بتواند از کارکردهای حکومت، نظارت کند و با فشارهای سیاسی، مانع معاملاتِ مغایر منافع ملی شود. اما با قانون جدیدِ انتخاباتی که از طریق پروسهٔ اصلاحات تنظیم و ترتیب می‌شود، نقش احزاب در انتخابات‌ها بیشتر می‌شود و می‌تواند عاملِ خوبی برای حکومت‌داری بهتر باشد.

پارلمان افغانستان که در کنار قانون‌گذاری، مسوولیت نظارت بر کارکردهای حکومت را نیز به عهده دارد، می‌تواند در امرِ اصلاح نظام، نقشِ یک پُل میان حکومت و ملت را بازیَ کند. پارلمان می‌بایَست به اصلاح نهادهای انتخاباتی و قانونِ انتخابات رأی مثبت می‌داد که متأسفانه چنین نکرد و خلاف قانون، یک‌سره طرح اصلاح نهادهای انتخاباتی به این مجلس موکول شد و بازهم خلاف قانون، مجلس دستِ رد به سینهٔ اصلاحات زد.

اکنون می‌بینیم که با رد طرحِ اصلاحیِ کمیسیون ویژهٔ اصلاح نهادهای انتخاباتی کشور، تأخیریَ خطرناک در روند انتخابات و اصلاحات کمیسیون‌های انتخاباتی به میان آمده است. اما تأخیر در روند اصلاحات کمیسیون‌های انتخاباتی، ناامنی و کمبود بودجه برای برگزاری انتخابات، فقط مستمسکی‌ست برای گرم نگه‌داشتنِ بازارِ مکاره‌گی‌های آنانی که چشم به تقلب دوخته‌اند و هیچ شانسی در رقابت‌های دموکراتیک برای خود نمی‌بینند.

مردم انتظار دارند که بحثِ صلح و بحثِ جنگ و هیچ بحثِ دیگری، مانع اصلاحات در نهادهای انتخاباتیَ کشور شده نتوانند. زیرا تا کنون همواره بحث‌های نظامیَ و امنیتی، پروسهٔ حیاتیِ اصلاحات در نهادهای انتخاباتیَ و توزیع شناس‌نامه‌هایَ برقی را زیر گرفته است. مسلماً تأخیر و توقف در پروسه‌های ملی، خیانتی بزرگ است به دستاوردهای چهارده سالِ گذشته؛ همان دستاوردها و ارزش‌هایی که با ایثارِ جان‌هایَ شیرینِ فرزندانِ این مرز و بوم به‌دست آمده است.

در یک نگاه عمیق، همهٔ عواملِ تأخیر و تعلل در پروسهٔ اصلاح نهادهای انتخاباتی، در ارگ ریاست‌جمهوری مشاهده می‌شود و باید ریاست اجرایی در این قسمت بیشتر از آن‌چه هست، فعال گردد و بر این شریکِ قدرتِ خود فشارهای لازم را وارد آورد. رییس اجرایی هرگز نباید روزهای پُر شر و شورِ انتخابات و وعده‌هایی که به مردم داده بود را فراموش کند. مردم مصالحهٔ دو تیم انتخاباتی و تشکیل دولت وحدت ملی را «بشرطها و شروطها» پذیرفتند و اصلاحات در نهاد انتخاباتی، جزوِ آغازین اما بنیادینِ این شروط بوده که عدول از آن، با واکنشِ جمعی روبه‌رو خواهد شد. ریاست اجرایی باید اصلاح نهادهای انتخاباتی را از صلاحیت‌های مسلمِ خویش بداند و به تطبیقِ آن کمرِ همت ببندد.

احمد عمران

نشست چهارجانبه و خوش‌بینی‌های واهی

سومین دور نشستِ چهارجانبه در اسلام‌آباد نشان داد که هنوز راه درازی برای رسیدن به توافق و صلح با گروه‌های مخالف وجود دارد. با وجود همهٔ خوش‌بینی‌هایی که نشستِ چهارجانبه در اسلام‌آباد به وجود آورده است؛ ولی هنوز نمی‌توان مطمین بود که این نشست‌ها به نتایج مطلوب آن‌گونه که مردم افغانستان انتظار دارند، بینجامد. در این‌جا باید میان خواست‌های مختلفی که از نشست چهارجانبه و احتمالاً گفت‌وگوهای صلح می‌تواند وجود داشته باشد، تفاوت‌هایی را قایل بود. خواست‌های گروه‌های شرکت‌کننده از این نشست‌ها بدون شک با وجود همهٔ اشتراکاتی که می‌توانند داشته باشند، تفاوت‌های آشکاری نیز دارند. چیزی را که امریکایی‌ها می‌خواهند، بدون شک نمی‌تواند با آن‌چه که چینایی‌ها انتظار دارند، کاملاً یکی پنداشت؛ و یا آن‌چه را که دولت افغانستان از نتایج این نشست‌ها می‌خواهد، با آن‌چه که پاکستان در انتظار آن است، همانند دانست. و باز در این میان، خواست مردم افغانستان حتا می‌تواند از خواستِ دولت نیز متفاوت باشد. دولت افغانستان شاید انتظارهای بعضاً جناحی را به نمایش بگذارد؛ ولی مردم افغانستان که سال‌هاست طعم تلخ جنگ و مصایب آن را تحمل می‌کنند، از نشست‌های چهارجانبه یک چیز را می‌خواهند و آن این‌که صلح و امنیت را برای این کشور به ارمغان آورد.

شاید گفته شود که دولت افغانستان به نماینده‌گی از مردم در این نشست‌ها حضور یافته و می‌تواند بازتابِ صدا و خواستِ ملت باشد؛ ولی با همهٔ این‌ها، تجربهٔ سال‌های اخیر نشان داده که دولت افغانستان، چه در زمانِ آقای کرزی و چه حالا، به گونهٔ واقعی آیینه‌دارِ مطالباتِ مردم نبوده است. آن‌چه را که آقای کرزی با مسالهٔ صلح انجام داد، چگونه می‌توان بازتاب خواستِ مردم افغانستان دانست؟ آیا تقویت گروه‌های شورشی و بیرون کردنِ قاتلان مردم از زندان‌ها به بهانهٔ انجام گفت‌وگوهای صلح، می‌تواند دیدگاه مردم افغانستان پنداشته شود؟ و یا آن‌چه را که آقای غنی از نخستین روزهای رسیدن به قدرت در عرصهٔ گفت‌وگوهای صلح صورت داد و به سیاسی خواندنِ گروه طالبان انجامید، چگونه می‌توان به عنوان خواست مردم افغانستان توجیه کرد؟!

در سیاست همواره از مردم سخن گفته می‌شود ولی بسیاری از اندیشمندان علم سیاست، باور دارند که سیاست‌مداران مغالطه‌یی کلان در این خصوص صورت می‌دهند. به گفتهٔ این اندیشمندان، میان مردم و حکومت‌ها همیشه فاصله‌یی وجود دارد که غیرقابل پُر کردن است و این‌که گفته می‌شود ما که حکومت می‌کنیم نماینده‌گان مردم هستیم، دروغی بیش نیست. این اندیشمندان می‌گویند معلوم نیست واقعاً که مردم حتا در نظام‌های دموکراتیک چگونه حکومت می‌کنند و چگونه قدرت جمعی می‌شود. شاید با کمی مسامحه بتوان میان دولت‌های تمامیت‌خواه و دموکراتیک در مورد نقش و تصمیم مردم در آن‌ها تفاوت‌هایی را شاهد بود؛ ولی این‌که واقعاً قدرت در یک حکومت کاملاً در اختیار مردم قرار داشته باشد، سخنی از روی گزافه است.

دولت‌های دموکراتیک به دلیل این‌که از طریق رای مردم مشروعیت خود را به‌دست آورده‌اند، خود را بیشتر پاسخ‌گو در برابر مطالباتِ مردم می‌دانند و از این مسأله هم هراس دارند که نشود مردم از آن‌ها روی بگردانند و باعث سقوط و حتا محاکمهٔ‌شان شوند. در دولت‌های دموکراتیک این مقدار از اخلاقِ سیاسی رعایت می‌شود که خواست‌های مردم یک‌سره نادیده گرفته نشود. اما در دولت‌هایی که کمتر خود را متعهد به مردم احساس می‌کنند، چنین تعهدی حتا در سطح پایین هم وجود ندارد. دولت افغانستان با وجود آن‌که از طریق مکانیزم‌های دموکراتیک ایجاد شده، ولی به دلایلِ مختلف که برخی از آن‌ها به ویژه‌گی‌هایَ سنتیِ جامعهٔ ما مربوط می‌شود، نمی‌تواند یک دولت کاملاً دموکراتیک خوانده شود. این دولت نشان داده که کمتر بازتاب‌دهندهٔ خواست‌های اکثریتِ جامعه بوده است؛ چه در زمانِ آقای کرزی و چه حالا فاصلهٔ میان دولت و مردم همچنان پابرجاست. پس چگونه می‌توان خواست‌های دولت را با مردم در مورد مسایل مختلف و از جمله بحثِ صلح و رسیدن به توافق با مخالفانِ مسلح یکی دانست؟!

مردم افغانستان سال‌هاست که داد می‌زنند که با سیاست‌های موجود نمی‌توان به صلح و امنیتِ واقعی دست پیدا کرد، ولی آیا کسی بوده که این صدا را شنیده باشد؟ آقای کرزی طالبان را که همه‌روزه در این کشور دست به جنایت و کشتارِ انسان‌های بی‌گناه می‌زنند، برادر خطاب می‌کرد؛ آیا این خواست مردم افغانستان بود؟

این‌ها همه نشان می‌دهند که میان خواست‌های طرف‌های مذاکره‌کننده با مردم همواره می‌تواند تفاوت‌هایی وجود داشته باشد. مردم افغانستان با توجه به تجربهٔ سال‌های پسین، نسبت به نتایج نشست‌های چهارجانبه و گفت‌وگوهای احتمالی صلح، به هیچ صورت خوش‌بین نیستند. زیرا هنوز آن‌گونه که انتظار برده می‌شد، دولت افغانستان نقشهٔ راهِ واقعی برای صلح ترسیم نکرده است.

در همین حال، مشخص نیست که پاکستان و طالبان خواهانِ چه چیزهایی در آینده هستند. فراموش نباید کرد که نمی‌شود با گروه‌های تمامیت‌خواه که نمی‌توانند ارزش‌های مدرن را بپذیرند، صلح کرد. صلح به بهای برده‌گی، صلح نیست. گروه‌های تمامیت‌خواه با وارد کردن فشار و کشتار، تلاش دارند که خواست‌های خود را به مردم افغانستان تحمیل کنند و این چیزی نیست که مورد قبول مردم باشد. نماینده‌گان دولتِ افغانستان که در نشست‌های چهارجانبه حضور دارند، باید این خطوط قرمز را کاملاً به رسمیت بشناسند!

فراموش نباید کرد که نمی‌شود با گروه‌های تمامیت‌خواه که نمی‌توانند ارزش‌های مدرن را بپذیرند، صلح کرد. صلح به بهای برده‌گی، صلح نیست. گروه‌های تمامیت‌خواه با وارد کردن فشار و کشتار، تلاش دارند که خواست‌های خود را به مردم افغانستان تحمیل کنند و این چیزی نیست که مورد قبول مردم باشد. نماینده‌گان دولتِ افغانستان که در نشست‌های چهارجانبه حضور دارند، باید این خطوط قرمز را کاملاً به رسمیت بشناسند!

روح‌الله بهزاد

آگاهان محیط‌زیست به رهبران:

روند تغییر اقلیم را شوخی تصور نکنید

تغییرات اقلیمی و نباریدن برف و باران در فصل زمستان، سبب نگرانی مردم افغانستان شده است.
شماری از شهروندان کشور با نگرانی از این وضعیت می‌گویند، اگر باران و برف در کشور نبارد، سال آینده در وضعیت بدی قرار خواهیم گرفت.
آگاهان محیط‌زیستی می‌گویند، کاهش بارش در ساحات شرق، شمال و ارتفات مرکزی که زمین‌های زراعتی با بالاترین بهره‌وری کشاورزی افغانستان را دارد، منجر به چالش‌هایی نظیر نابرابری اجتماعی، فقر و ناامنی، کمبود مواد غذایی و تهدیدات قابل توجهی بر زنده‌گی، معیشت، اموال، ثبات سیاسی و اقتصادی و محیط‌زیست جوامع شهری و روستایی می‌شود.
این آگاهان از رهبران حکومت می‌خواهند که روند تغییر اقلیم را شوخی تصور نکرده و با برنامه‌ریزی دقیق به این مورد به‌گونهٔ جدی برخورد کنند.
نهادهای صحی ابراز نگرانی کردند که وضعیت نامناسب زیست‌محیطی، در کنار مصایب دیگر، باعث افزایش بیماری سرطان می‌شود.
به گفتهٔ محققان محیط‌زیستی، همانطور که در زمینهٔ گرمایش زمین ما نیازمند اقدام عاجل هستیم، دربارهٔ سرطان نیز چنین ضرورتی احساس میشود، چون بسیاری از سرطانها قابل پیشگیری و درمان هستند. بر اساس آخرین آمار صندوق تحقیقات سرطان جهانی هر ساله حدود ۷ میلیون نفر در سراسر جهان در اثر ابتلا به سرطان جان خود را از دست می‌دهند که این آمار تا سال ۲۰۲۰ به ۱۰ میلیون نفر افزایش خواهد یافت.
پیشبینی می‌شود که تعداد موارد جدیدِ ابتلا نیز از ۱۰ میلیون تا سال ۲۰۲۰ به ۱۶ میلیون در سال برسد. همچنین پیشبینی می‌شود که میزان مرگ و میرهای ناشی از این بیماری در ۴۰ سال آینده ۲ برابر خواهد شد.

طبق محاسبات، همه ساله ۵ میلیون بیمار جدید سرطانی نیازمند پرتو درمانی خواهند بود که در این راستا، وجود نیروهایی با دانش، تعلیمات کافی، تجارب کلینیکی و پزشکی و نیز تسهیلات مناسب و زیرساختهای حفاظتی برای انجام پرتو درمانی به روشهای مطمین، ایمن و خصوصاً موثر به شدت احساس میشود.
کشورهای در حال توسعه ۸۵ درصد از جمعیت جهان را تشکیل میدهند، اما با این وجود این کشورها تنها در حدود یک سوم از کُل تسهیلات درمانی و تشخیصی را برای معالجه بیماران سرطانی در اختیار دارند.
براساس برآورد سازمان بهداشت جهانی، تا سال ۲۰۲۰ تعداد موارد بیماری سرطان ۵۰ درصد افزایش خواهد یافت، به‌طوری که موارد ابتلا از ۱۰ میلیون مورد جدید در سال ۲۰۰۵ به ۱۵ میلیون مورد در سال ۲۰۲۰ میرسد که اکثریت این موارد، یعنی بیش از ۶۰ درصد آن مربوط به کشورهای در حال توسعه است.
افغانستان با داشتن جمعیتی حدود ۲۸ میلیون نفر و تولید پایین‌ترین سطح گازهای گل‌خانه‌یی، یکی از فقیرترین کشورهای جهان به شمار می‌رود. این کشور در نتیجهٔ تغییرات آب و هوایی، بسیار مستعد ابتلا به بلایای طبیعی نظیر بروز حوادث آب و هوایی شدید مانند موج شدید گرما، سیل و خشک‌سالی است، از آن‌جایی که معیشت اکثر جمعیت مردم افغانستان مستقیم و غیر مستقیم به منابع طبیعی، کشاورزی و دام‌پروری بسته‌گی دارد، لذا این خطر وجود دارد که در آینده با مشکلاتی نظیر رکود اقتصادی، بی‌ثباتی سیاسی، عدم امنیت غذایی، جنگ و ناامنی مواجه شود.
افغانستان که در رتبه‌بندی کشورها از نظر تأثیرپذیری از تغییرات اقلیمی در میان آسیب‌پذیرترین کشورها در جهان قرار گرفته است، از اثرات نامطلوب این پدیده افزایش ۰.۶ درجهٔ سانتی‌گراد متوسط دمای سالیانه را نسبت به سال ۱۹۶۰ و کاهش الگوی بارش تا حدود ۳۰ میلی‌متر را به‌طور میانگین به دلیل تأثیر منفی بر چرخهٔ هیدرولوژی آب تجربه کرده است که به‌خاطر بررسی این موضوع و جلب کمک‌ها از بهر کاهش آسیب‌پذیری افغانستان از تغییرات اقلیمی، در ماه قوس امسال، اجلاس تغییرات اقلیمی در پاریس برگزار شد که در آن، رییس‌جمهور غنی و ۲۶ متخصص محیط‌زیست به نماینده‌گی از افغانستان اشتراک کرده بودند.
تغییرات اقلیم، در سه بخش به افغانستان آسیب می‌رساند؛ اول منابع آب‌های سطحی و زیرزمینی، دوم زراعت و سوم جنگلات و علف‌چرها.
به‌دلیل این‌که ۷۵ درصد مردم افغانستان مشغول کشاورزی‌اند، این نگرانی وجود دارد که با ادامهٔ تغییرات اقلیمی، افغانستان با مشکلاتی نظیر بحران منابع آبی و تأمین مواد غذایی و متعاقباً جنگ و ناامنی بیشتر مواجه شود.
قیام‌الدین یکی از شهروندان کابل می‌گوید، نباریدن برف و باران به معنی خشک‌سالی است، آبهای زیر زمینی کابل هم روزبه‌روز خراب می‌شود و کاهش می‌یابد.
این شهروند می‌افزاید: «در گذشته اگر بیست و پنج متر چاه می‌کندی آب صاف و پاک بیرون می‌شد، اما حالا از پنجاه متری زمین آب می‌برآید، آن هم آب غیر قابل نوشیدن».
محمد جاوید یکی از باشنده‌گان ولسوالی شکردرهٔ ولایت کابل که از طریق کشاورزی زنده‌گی می‌گذراند، به روزنامهٔ ماندگار می‌گوید: «زنده‌گی ما مردم به زراعت و کشت و کار گره‌خورده است، سال گذشته چندان باران و برف نزد، انتظار داشتیم امسال کوفت سال گذشته را بگیریم، اما معلوم می‌شود که امسال بدتر از سال گذشته خواهد بود».
این کشاورز، اما امیدش را از دست نداده و به این باور است: هنوز زمستان هم تمام نشده است، خدا کند که یک برف و باران خوب بزند، تا زمین‌هایم سیر آب شوند، در غیر آن، ضربهٔ شدیدی خواهم خورد.
در عین حال، محمد کاظم همایون، کارشناس محیط‌زیست و مسوول برنامه‌ریزی ادارهٔ ملی حفاظت از محیط زیست کشور به این باور است که در صورت نباریدن برف و باران، در سه سکتور آسیب‌پذیری خواهیم داشت، سکتور زراعت و مالداری، سکتور صنعت و سکتور انرژی، دلیل عمده در این است که منابع آب ما از ذخایر کوه‌های هندوکش و پامیر است، این آب‌ها تصفیه نمی‌شوند و مستقیم می‌آیند به بخش کشاورزی و ما آب‌یاری می‌کنیم که تأثیرات سوء را به بار می‌آورد.

آقای همایون در گفت‌وگو با روزنامهٔ ماندگار می‌گوید: تغییر اقلیم و آب و هوایی در جهان به خصوص در سال‌های ۱۹۶۰م الی سال‌های ۱۹۹۷م نا محسوس بود، سه طرز دید و جود داشت، کشورهای پیشرفتهٔ جهان بیشتر به این باور بودند که تغییرات از اثر یک روند طبیعی است که سالانه صفر ممیز صفر پنج درجه روند طبیعی به طرف گرمایش یا سرمایش روان است.
او افزود: کشورهای بیشرفتهٔ جهان ادعا داشتند که کشورهای عقب مانده و جمعیت بیش از حدشان ما را وادار می‌سازند تا تولید را بیشتر بسازیم و این تولید کازهای گلخانه‌یی را تولید می‌کند.
به گفتهٔ آقای همایون، آن‌ها همچنان ادعا داشتند که بیشتر در کشورهای که برنج تولید می‌کنند با توجه به این‌که از آن نایدروجن و گاز میتان افراز می‌شود، کشورهای که در اطرف رودخانهٔ دلتا هستند بیشترین گازهای گلخانه‌یی را تولید می‌کنند.
این کارشناس محیط زیست افزود: پس از سال ۱۹۹۷م تمام جهان، به‌ویژه کشورهای «جیپس» به این نتیجه رسیدند که گاز دی اوکسید کاربن، می‌تواند تأثیرات بسیار زیادی داشته باشد و این از اثر تولید و مصرف فابریکه‌ها و مصرف سوخت‌های فوصلی به ویژه ذغال سنگ است که گرمایش زمین را به وجود آورده است.
به باور او: کشورهای زیر نیم کرهٔ شمالی کشورهای مانند آسیای میانه و افغانستان، بیشترین آسیب را از این ناحیه دارند که همین حالا ما در داخل مشکلات تغییر اقلیمی قرار داریم.
آقای همایون در مورد سکتورهای آسیب‌پذیر از تغییرات اقلیم اظهار داشت: در افغانستان بیشترین آسیب‌پذیری را در سه سکتور داریم، سکتور زراعت و مالداری، سکتور صنعت و سکتور انرژی، دلیل عمده در این است که منابع آب ما از ذخایر کوه‌های هندوکش و پامیر می‌آید، این آب‌ها تصفیه نمی‌شوند و مستقیم می‌آیند به بخش کشاورزی و ما از آن برای آب‌یاری و انرژی استفاده می‌کنیم که تأثیرات سوءی را به بار می‌آورد.
آقای همایون به این باور است که آسیب‌پذیری‌های این سکتورها، به عنوان یک دایرهٔ شیطانی سبب ناامنی‌ها نیز می‌شود، چون هشتاد درصد از مردم ما در بخش‌ها کشاورزی و مالداری شاغل هستند، وقتی امنیت کاری‌شان را از دست می‌دهند، مجبور می‌شوند رجوع کنند به شهرها و این مهاجرت‌ها سبب مختل شدن نظام شهری می‌شود و آلوده‌گی‌ها را به وجود می‌آورند، اگر به شهرهای همسایه بروند آن‌جا یا به مواد مخدر رو می‌آورند و یا هم طالب و داعش و دیگر شبکه‌های تروریستی از آن‌ها استفاده می‌کنند.
او اظهار داشت: ما فعلاً یک صدو شصت و نُه نوع حیات خود را اعم از خزنده‌ها، پرنده‌ها و گیاه‌ها از دست داده‌ایم، یک صدو شصت و نُه نوع تنوع حیات ما در حال انقراض است و بالای خط سرخ قرار دارد که همه تهدیداتی است که در جغرافیا و مردم افغانستان تا حالا محسوس بوده است و اگر برای جلوگیری آن کاری نشود به فاجعهٔ روبه‌رو خواهیم شد.
رییس برنامه‌ریزی ادارهٔ حفاظت از محیط‌زیست در پاسخ به این پرسش که چرا این تغییرات به وجود می‌آید، بیان داشت: جهان به‌همین نتیجه رسیده است که این تغییرات روند طبیعی نیست، بلکه ناشی از فعالیت انسان‌ها است.
آقای همایون در مورد برنامه‌های ادارهٔ ملی حفاظت از محیط زیست بیان داشت: ادارهٔ ما در نشست پاریس در دوبخش پیشنهادهایی به سطح جهانی داشت، در بخش کاهش‌دهی و سازگاری، توجه ما بیشتر از سال دوهزار بیست تا سال دوهزار سی بود و ما از بودجه جهانی ۱,۷ میلیارد دالر برای تطبیق این برنامه‌ها کمک خواسته‌ایم.
این کارشناس محیط‌زیست برای شهروندان پیشنهاد می‌کند: «شهروندان به ویژه کسانی که در شهرهای بزرگ زنده‌گی می‌کنند، باید بالای الگوی مصرف‌شان توجه جدی داشته باشند، چون در بخش آب‌های زیر زمینی با مشکلات زیادی روبه‌رو هستیم.
او همچنان از رهبران حکومت می‌خواهد تا روند تغییر اقلیم را شوخی تصور نکنند و آن را جدی بگیرند.
همچنان، در سند سهم مشارکت ملی افغانستان (INDC) که به کنوانسون تغییر آب و هوایی سازمان ملل متحد (UNFCCC) ارایه شده، مشارکت افغانستان در راستای استفاده از انرژی‌های پاک و تجدیدپذیر، منابع طبیعی، کشاورزی، مدیریت مواد زاید جامد و معادن مورد توجه قرار گرفته است.

حمله بر کارمندان دادگاه استیناف لوگر

صبح روز یکشنبه یک حمله کنندهٔ انتحاری، به موتر حامل رییس و کارمندان دادگاه استیناف لوگر نزدیک شد و خود را منفجر کرد.
در این رویداد یک پولیس محافظ کشته و سه کارمند دادگاه و چهار شهروند نیز زخمی شدند.
سلیم صالح سخن‌گوی والی لوگر، دربارهٔ چه‌گونه‌گی وقوع این رویداد می‌گوید که یک دوچرخه سوار، پس از شناسایی موتر حامل رییس و کارمندان دادگاه استیناف پل‌علم، خودش را به آن موتر کوبیده و منفجر ساخت.
سخن‌گوی والی لوگر می‌گوید که در میان زخمی شده‌گان، قاضی حقیق‌الرحمان حقمل رییس دادگاه استیناف، عبدالباسط یوسفی رییس محکمهٔ شهری و قاضی محمدعمر رییس دیوان جزا نیز حضور دارند.
گفته می‌شود که وضعیت چهار تن از زخمیان به شمول این سه قاضی به شدت وخیم است.
محمد علیم فدایی والی لوگر، پس از این رویداد در نشستی خبری گفت که قرار بود این قاضیان در چند روز آینده فهرست نام های غاصبان زمین را افشا سازند.
با این که تاکنون مسؤولیت این حمله را هیچ کسی به دوش نگرفته است، اما گفته های والی لوگر، پای بسیاری از اشخاص و مقام های دولتی را نیز به میدان می کشد.

اعتراض بامیانی‌ها به ناامنی در مسیر راه‌ها

هزاران تن از شهروندان ولایت بامیان در اعتراض به ناامنی، آدم‌ربایی و گروگان‌گیری‌ها در شاهراه کابل ـ بامیان دست به راه‌پیمایی زدند.
این معترضان می‌گویند که از یک‌ماه بدین‌سو، حدود ۳۰ نفر از باشنده‌گان ولایت‌های مرکزی، به ویژه بامیان، در درهٔ غوربند ولایت پروان ربوده شده اند؛ اما حکومت هیچ توجهی به تأمین امنیت این جاده ندارد.
آدم‌ربایی در مسیر شاهراه‌های کشور در چهارم حوت سال گذشتهٔ خورشیدی با ربوده شدن ۳۱ مسافر از مسیر شاهراه کابل ـ کندهار در مربوطات ولایت زابل از سوی گروه داعش آغاز شد و تاکنون ده‌ها مورد آدم‌ربایی از سوی افراد مسلح ناشناس و گروه‌های تروریستی در شاهراه‌های سراسر کشور رخ داده اند.
آن‌ها می‌گویند که «امنیت حق ماست» و حکومت افغانستان مکلف است تا امنیت دو شاهراه کابل ـ بامیان را که از مسیر پروان و میدان‌وردک می‌گذرند، تأمین کند.
معترضان از حکومت محلی بامیان و مقام‌های حکومت مرکزی می‌خواهند تا برای تأمین امنیت جاده‌های منتهی به بامیان، اقدام‌های عملی و مؤثر روی دست گیرد.
صمدعلی، یکی از مغازه‌داران شهر بامیان می‌گوید که کاکا و پسرکاکایش روز سه‌شنبه هفتهٔ گذشته هنگامی که از کابل به سوی بامیان در حرکت بودند، در ولسوالی سیاه‌گرد پروان ربوده شده اند.
به گفتهٔ او، یک روز پس از ربوده شدن آن‌ها، آدم‌ربایان به خانوادهٔ آن‌ها تماس گرفته و در بدل رهایی این دو نفر، ۳۰۰ هزار دالر آمریکایی خواسته اند.
بر بنیاد گزارش‌ها، افراد مسلح چهار نفر از باشنده‌گان ولسوالی شیبر بامیان را که شش ماه پیش از مربوطات ولسوالی‌های شیخ‌علی و غوربند پروان ربوده بودند، اخیراً در بدل ۸۰ هزار دالر آزاد کرده اند.
سجاد محسنی، عضو شورای علمای بامیان با انتقاد از حکومت محلی این ولایت، مسؤولان فرماندهی پولیس، امنیت ملی و ادارهٔ محلی بامیان را به کم‌کاری در بخش تأمین امنیت متهم می‌کند.

بخش سوم

چیست؟ (BRAND) شرکت تجاری مدرن

نویسنده: اسلاوی ژیژک

مترجم: فرید عموزاده خلیلی

در حالی که کوکا هیچ نیاز انضمامی ما را ارضا نمی‌کند، آیا ما آن را به عنوان مَکملی پس از نوشیدنی‌هایی که نیازهای اساسی ما را رفع می‌کند، می‌نوشیم؟ یا شخصیت زاید کوکا عطش ما را عطشناک‌تر می‌کند؟ کوکا پارادوکسیکال است: هرچه بیشتر آن را بنوشی، عطشات در چرخش به نیازی بیشتر برای نوشیدن هدایت می‌شود. با تلخی‌ـشیرینیِ عجیب مزهٔ آن، هیچ‌گاه به شکلی موثر عَطش ما رفع نمی‌شود. با نظر به شعار تبلیغاتی قَدیمی "کوکا همین است" ما باید همهٔ ابهام را تشخیص دهیم: کوکا هیچ‌وقت به شکل موثری آن نیست، هر رضایتی میلی بیشَتر را می‌گشاید. کوکا کالایی‌ست که ارزش استفادهٔ آن متضمن مازاد معنوی غیرقابل توصیفی‌ست؛ آن یک کالا با ویژه‌گی‌هایی مادی‌ست که تاکنون جزوِ هر کالایی می‌باشد.

اینَ مثال ارتباط ذاتی بین مفهوم مارکسیستی ارزش مازاد(ارزش اضافی) و مفهوم لاکانی مازاد کیف را قابل لمس می‌کند.(مثالی که لاکان با ارجاع مستقیم به ارزش مازاد مارکسی می‌پروراند) و همچنین پارادوکس سوپراگویی که توسط فروید ترسیم شد را نمایش می‌دَهد: هرچه بیشتر کوکا بنوشی تشنه‌تر می‌شوی، هرچه بیشتر منتفع بشوی بیشتر میخواهی، هرچه بیشتر از سوپراگو اجابت کنی گناه‌کارتر می‌شوی. این پارادوکس‌ها درست خلافِ پارداوکس عشق‌اند؛ پارادوکسی که در کلمات شورانگیز ژولیت به رومئو بیان شد: "هرچه بیشتر می‌دهم، بیشتر به کف می‌آورم."

***

استیلای نام‌های تجاری جدید نیست. این امر ویژه‌گی ثابت مبادلهٔ بازاری است. آن‌چه در دههٔ گذشته اتفاق افتاده، تنها تغییری در لهجهٔ این مبادله است، مرحلهٔ جدیدی از کالایی کردن که جرمی رایفکین آن را "سرمایه‌داری فرهنگی" خوانده است. ما محصولی راَ می‌خریم ـ به عنوان مثال سیب فرآوری شدهٔ ارگانیک ـ به این دلیل که آن محصول برای ما نوع خاصی از سبک زنده‌گی را بازنمایی می‌کند. اعتراض اکولوژیک علیه بهره‌کشی از منابع طبیعی تا کنون پیرامونِ کالایی‌سازی تجربه‌ها صورت گرفته است. اگرچه اَکولوژی به عنوان اعتراض علیه مجازی‌سازی زنده‌گی روزمره درک می‌شود و استدلالی برای بازگشت به تجربیات بلاواسطهٔ واقعیات مادی(عینی) ارایه می‌دهد، [با این حال] به‌راحتی به عنوان یک سبک زنده‌گی جدید، نامی تجاری به خود می‌گیرد(برند می‌شود). وقتی ما غذاهای ارگانیک را خریداری می‌کنیم، یک تجربهٔ فرهنگی، یکی از "سبک زنده‌گی‌های اکولوژیکِ سلامتی" را خریداری می‌کنیم. هر چیز دیگری نیز که به "واقعیت" برمی‌گردد، به همین ترتیب است: تبلیغات گستردهٔ یک دهه قبل، در برنامه‌یی رادیو تلویزیونی پخش می‌شد که در آن گروهی از افراد عادی درحالی که در باربکیو هنگام پخش سرود کشور و درحال رقص با هم نامزد می‌کردند، نشان داده می‌شدند. پیامی این تصاویر را همراهی می‌کرد: "بیف؛ غذای واقعی برای انسان‌های واقعی." اما بیف به عنوان نمادی مشخص از سبک زنده‌گی‌یی معین مورد پیشنهاد قرار می‌گرفت که بسیار بیشتر از غذاهای "ارگانیکی" که توسط یاپیهای تصنعی مصرف می‌شد، دست‌کاری شیمیایی و ژنتیکی شده بود.

این دقیقاً همان چیزی‌ست که صنعت طراحی(Design) دنبال آن است: طرح‌پردازان فرا و خارج از کارکرد محصول معنایش را شکل می‌دهند. زمانی که طراحان تلاش بر طراحی کاربردیِ ناب یک محصول می‌کنند، محصول، کاربَردش ـ و اغلب هزینهٔ کاربردی بودن واقعی‌اش ـ را در شکل معنایش به نمایش درمی‌آورد. تجربیات ما به تجربیاتی کالایی تبدیل شده‌اند.آن‌چه که ما از فروشگاه می‌خریم، کمتر آن محصولی‌ست که به آن نیاز داریم. آن‌چه که می‌خریم، بیشتر نوعی تجربهٔ زنده‌گی ـ تجربه‌یی از رابطهٔ جنسی، خوردن، زنده‌گی جمعی، مصرف‌گرایی فرهنگی و مشارکت در یک سبک زنده‌گی ـ به حساب می‌آید. ابژه‌های مادی به عنوان پشتیبان این تجربیات به خدمت گرفته می‌شوند و به رایگان با اغوای ما جهت درست خرید کردن در یک "آزمون کالایی" پیشنهاد می‌شوند، مانند تلیفون رایگانی که در ازای یک قرارداد یک‌ساله به ما واگذار می‌شود. بنا بر نقل قولِ مختصر و مفید مارک اسلوکا: "هرچه بیشتر ساعت‌های سپری‌شدهٔ هر روزمان را در محیط زیست‌هایِ مصنوعی صرف کنیم، زنده‌گی مستقلاً به شکل کالایی تغییر شکل می‌دهد. کسانی آن را درست می‌کنند، ما آن را می‌خریم و تبدیل به مصرف کننده‌گانِ زنده‌گی شخصی‌مان می‌شویم." ما در نهایت (زَمان) زنده‌گیِ خودمان را می‌خریم. انگارهٔ فوکویی تبدیل "خود"(self) یک فرد به یک اثر هنری نتیجتاً به صورتی غیرمنتظره تصدیق می‌شود: من تناسب جسمانی‌ام را با رفتن به باشگاه ورزشی می‌خرم. روشنایی معنوی‌ام را با ثبت نام در کلاس‌های "مراقبهٔ نفس متعالی"(Transcendental Medita-tion) می‌خرم. پرسونای عمومی‌ام را هم با رفتن به رستورانت‌هایی که توسط افرادی اداره می‌شوند که مایلم با آن‌ها در ارتباط باشم، خریداری می‌کنم.

حال بیایید به مثال "اکولوژی" بازگردیم. در آن مثال قوت قلبِ فریبنده‌های پیرامون آماده‌گی ما برای مفرَوض داشتن احساس گناه ما نسبت به تهدید محیط زیست وجود دارد. ما صرفاً دوست داریم احساس گناه کنیم، اگر به‌راستی ما شرمنده باشیم، دیگر همه چیز به ما برمی‌گردد. در آن صورت ما می‌توانیم با تغییر سبک زنده‌گی‌مان خودمان را نجات دهیم، اما آن‌چه پذیرشش دشوار است (حداقل برای ما در غرب) این است که ما کاملاً به یک نقش منفعلانه تقلیل پیدا کرده‌ایم. ما تنها ناظران ناتوانی هستیم که می‌توانیم بنشینیم و آن‌چه تقدیرمان هست را نظاره کنیم. همچنین برای اجتناب از این موقعیت، ما دچار [نوعی] وسواس ذهنی و سراسیمه‌گی می‌شویم. ما کاغذها را بازیافت می‌کنیم و غذاهای ارگانیک مصرف می‌کنیم، پس می‌توانیم باور داشته باشیم کاری انجام می‌دهیم. ما شبیه طرف‌داران تیم ورزشی‌یی هستیم که به شکل وضعیت فوق‌العاده روی چوکی‌های‌شان نشسته‌اند و با فریاد زدن و بالا پایین پریدن جلوِ تلویزیون باور دارند کارهای‌شان به نوعیَ در نتیجهٔ بازی تأثیر خواهد داشت.

بخش نخست

انرژی‌های منفی را به‌سرعت از خودتان دور کنید!

افراد مثبت‌اندیش همیشه رفتارِ چشم‌گیری دارند، اما انرژی منفی تقریباً همه‌جا وجود دارد. افرادی هستَند که دایماً در مورد زنده‌گی گله و شکایت می‌کنند، رفتارهای بدی از خود نشان می‌دهند و با حس منفی، ممکن است شما را از پای دربیاورند. انرژی‌یی که این افراد منتشر می‌کنند، روی افکار و اعمالِ شما اثر نامطلوبی می‌گذارد؛ پس اگر به دنبال موفقیتِ بیشتر هستید، دوریَ از منابع انرژیِ منفی برای شما اجباری است.

انرژی منفی می‌تواندَ به‌راحتی روی هرکسی اثر بگذارد و استثنای این قضیه تنها کسانی هستند که مقابله با این اثرات را یاد گرفته‌اند. این ۱۴ راه به شما نشان خواهد داد که چه‌گونه افراد مثبت، با انرژی منفی مقابله می‌کنند تا به سوی موفقیت گام‌های مطمین‌تر و راحت‌تری بردارند. شما هم می‌توانید این راهکارها را در زنده‌گی‌تان به کار بگیرید تا موفقیت را لمس کنید:

برای دور کردن انرژی‌های منفی، شادی را در وجودتان خلق کنید

افراد شاد، مبنای شادی‌های‌شان را انگیزه‌های بیرونی قرار نمی‌دهند. آن‌ها این موضوع را به‌خوبی درک می‌کنند که اگر یک بار انگیزه‌های بیرونی از بین برود، حال خوبِ آن‌ها نیز خراب خواهد شد. پس به دنبال منابع درونیِ انرژی مثبت هستند و روی تمرکز ذهنِ خود کار می‌کنند.

برای دور کردن انرژی‌های منفی، مثبّت‌نگری را تمرین کنید

اعمالِ شما تحت تأثیر افکار شما هستند، بنابرین اگر منفی‌نگر باشید، آیندهٔ روشنَی پیش روی‌تان وجود نخواهد داشت. افراد مثبت‌نگر به بهانه‌هایی که به ذهن‌شان خطور می‌کنند، اعتقادی ندارند. آن‌ها از طریق مثبت‌نگری و پیدا کردن وجه مثبتی از هر مشکل، از این مطمین می‌شوند که از نظر ذهنی آمادهٔ کسب موفقیت هستند.

افراد مثبت برای دور کردن افکار منفی، به دنبال دلایلی برای خودباوری هستند

هرگز اجازه ندهید افکار منفی شما را اذیت کند. شاید افراد به دنبال این باشند که از هر طریقی به شما آسیب برسانند، اما تا زمانی که شما خودتان را باور دارید، این خودباوری از هر چیزی برای شما مهم‌تر و اثرگذارتر خواهد بود. حتا زمانی که شما کاملاً احساس ناتوانی و بی‌ارزش بودن می‌کنید، دلایل زیادی وجود دارد که خودتان را باور کنید. افکار منفی اکثر اوقات وجود دارند و به عنوان مانعی بر سر راه موفقیت‌های شما خواهند بود.

افراد مثبت برای دور کردن افکار منفی، رابطهٔ‌شان را با افراد منفی‌نگر قطع می‌کنند

شما به‌شدت تحت تاثیر محیط اطرافِ خود هستید. اگر وقت‌تان را صرف حضور در کنار افراد مثبت کنید، به احتمال زیاد این مثبت بودن به شما نیز سرایت خواهد کرد. از سوی دیگر، اگر شما بیش از حد در کنار افرادی قرار بگیرید که مدام در حال گله و شکایت هستند، به‌سختی قادر خواهید بود افکار منفی را از ذهنِ خود دور کنید.

نگاه انتقادی به غرب از چشم انداز فرانسه و آلمان

عبدالبشیر فکرت بخشی ـ استاد دانشگاه کابل

بخش نخست

درآمد

روزگار ما را می توان روزگار قحطیِ اندیشه دانست. اندیشیدن در این سرزمین، از دوردست ها به این سو، همواره در «گمنامی» و «نبودن» به‌سر برده است. اثرهایی که در کشور و زمانِ ما، به‌ویژه در ساحات اکادمیک، به چاپ می رسند، بیش از همه، فراچنگ‌آوری مطالب مختلف از منابع گوناگون و تألیف آن‌ها به شکل یک اثر مطبوع ا ست که نوآوری و خلّاقیت چندانی در آن‌ها به چشم نمی خورد. تألیف چنین آثاری را – قطع نظر از سودمندی هایی که قطعاً با خود به همراه می آورد – می توان نتیجهٔ افکار گوناگون، و حتا ناهمگونِ دیگران دانست. معایب و محاسنِ چنین آثاری نیز علی الاصول ـ به‌دلیل آن‌که فرآوردهٔ فکر جمع‌آورندهٔ آن نیست ـ به آن‌هایی برمی گردد که منشای اولی و اصیلِ آن فکر به حساب می آیند.

در جغرافیای ما کمتر کسی شجاعتِ اندیشیدن دارد و آموزهٔ رهایی بخش ایمانوئل کانت را «شجاعتِ اندیشیدن داشته باش!»، سال‌هاست در گردونه های تقلید و دنباله روی، به باد فراموشی سپرده اند. کم اند آنانی که جرأتِ اندیشیدن دارند و از خطر کردن در این مسیر نمی هراسند. فکر و اندیشه، علی رغم فاقه گی هایی که با آن مواجه است، مدعیانِ بسیاری دارد. مدعیان فکر و اندیشه در سرزمین ما تا هنوز هنر اندیشیدن را به‌درستی نیاموخته اند و دو دستی به اندیشه های صواب و ناصوابِ دیگران چسپیده اند. دنباله‌روی فی الواقع امر نامیمونی نیست، و چه بسا در مواردی که آگاهانه و محققانه صورت گیرد، رهگشا نیز باشد. اما آفت کلان دنباله روی بنا بر گواهی تاریخ – آن است که دامن اندیشیدنِ آزاد را از بساط ذهنِ آدمی برمی چیند و خانهٔ ذهنِ او را به انبار انباشته هایِ فکر دیگران مبدل می سازد.

اندیشیدن مزید بر شجاعت، تمرین و ریاضت نیز می طلبد، ارزش هایی که حتا مدعیان روشن فکری نیز بهرهٔ کمتری از آن داشته اند. فقدان رویکردِ انتقادی، و دیدِ یک پارچه و سطحی به قضایا باعث شده است تا مسایل به صورت کلی ردّ ویا پذیرفته شوند و جایی برای تعامل معقول و آگاهانه باقی نگذارد. حتا گاهی تحصیل یافته های چیزفهم نیز چونان طیف های افراطی، به قضاوت های کلی و پیش از فهم متوسل می شوند و با آن‌که عنوان گران–سنگ روشن فکر را یدک می کشند، و بی آن‌که بدانند، در ورطه ی جمود و تحجر فرود می آیند.

نبودِ اندیشه، به ویژه اندیشهٔ انتقادی را می توان زمینه سازِ تقلید و بن بستِ فکری دانست. تقلید از این و آن، درد مزمن و بی وقفه‌یی ست که همواره از رهگذر آن رنج برده ایم. فقدان نگاه انتقادی عمدتاً باعث می شود تا مفاهیم و ارزش ها از حرکت باز مانند و روزنه ها به روی استبداد گشوده شود. خردورزی نقّادانه با تقلید و تعبد سازگاری ندارد، بلکه برعکس، آن دو را سدّی در برابر پویایی اندیشه می انگارد. چه بسا که تقلید در برابر خلّاقیت و پویایی اندیشه قرار گیرد و قافلهٔ دانش بشری را که رو به آینده می رود، لگام بزند. تقلید با این خصلت، آفتی ست که بایست دیوارهای فراایستادهٔ آن را فروکوفت تا کاروان دانش بشری راهش را به سوی آینده بازیابد.

نبشته یی که پیش رو دارید، «نگاه انتقادی به غرب، از چشم انداز فرانسه و آلمان» نام دارد و یافته های تحلیلی نویسنده را از دریچهٔ این دو کشور نشان می دهد. روح کلی اثر – چنان‌که از نام آن پیداست – استوار بر نقّادی ست. نقادی از وضعیت حاکم غرب و نشان دهی نقاط آسیب پذیر تمدن غربی – بدون توجه به محاسن و مزیت های آن – را می توان روحیهٔ اصلی این اثر در نظر آورد. ممکن است تمامی، و یا پاره یی از نقدهای وارده بر غرب، بر جامعهٔ ما نیز صادق آید؛ اما به آن نپرداخته ایم. نگاه انتقادی به غرب به معنای تبرئهٔ ما از چنین نقد و نظرهایی نیست. روی سخن در این مقام متوجه غرب است و سنجش وضعیت حاکم بر ما را به فرصتِ دیگر و فراخ تری واگذار می کنیم.

حقیقتاً امروز ما با غرب مواجهیم و سه طیف زیر را می توان نشانه های مواجههٔ ما با واقعیّت غرب دانست.

۱. غرب گرا: آنانی اند که تمامی مفاهیم و ارزش های غربی را مقدس می شمارند و به پیمودن مسیری تأکید دارند که غرب گام به گام به لحاظ تاریخی پیموده است.

۲. غرب ستیز: آنانی اند که هر چه را از غرب می آید، مطرود و دورانداختنی می دانند. اینان با فرورفته گی در گذشته و با پیش فرض های ضخیم دینی به چنین ستیزشی دوام می بخشند.

۳. تعامل گرا: آنانی اند که به تعامل معقول و آگاهانه با غرب باور دارند و راه حل را در داد و ستدِ عاقلانه با غرب می بینند.

به هر روی، هر سه رویکرد مزبور مسبوق بر فهم و شناخت عمیق از غرب است. نه پذیرش قبل از فهم راهگشاست، و نه هم ستیزش ناآگاهانه مَورد قبول می افتد؛ تعامل معقول نیز جز در پرتو شناخت و آسیب شناسی دقیقِ غرب میسر نیست. نگاه انتقادی کمک می کند تا غرب از سکوی قداست و عصمت فرود آید و موضوع سنجش خرد نقّاد قرار گیرد. ممکن است این نقّادی خود موردِ نقد قرار گیرد و آن نقد نیز موردِ نقد دیگر...، و بدین سان، اندیشه پویایی اش را از دست نمی دهد و حرکتش را مستدام می‌دارد.

فردگرایی و قانون مداری

فردگرایی را به عنوان یک نظریهٔ فلسفی ـ که گاه با اومانیسم مترادف خوانده میشود ـ در کتابها خوانده بودم، اما با آن به عنوان فلسفهٔ اجتماعی و عینیت‌یافته آشنایی چندانی نداشتم. هنوز سخن کارل پوپر که فردگرایی را روح اصلی و همیشه‌حاضرِ تمدن غربی میدانست، در ذهنم بود؛ اما فردگرایی را در عمل و در رفتار، در پاریس پی بردم و بازتاب اجتماعیِ فردیت را در آن‌جا تجربه کردم. همه کس سر در گریبان خود است و فرصتی برای تماشا نمی‌یابد. رفتارها ظاهراً سریع و چابک است و شتاب گامهای یک فرانسه‌یی را نمیتوانم با یک فرد جامعهٔ خودم قیاس کنم. اما این شتاب برای چی و به سوی چه هدفی؟ به‌درستی روشن نیست. همه شتابزدهاند و یا شاید برای من شتابزده به نظر میآمدند. همه بیمحابا گام برمیداشتند، نه به سوی خویشتن خویش، نه به سوی کلیت سرنوشتِ خویش و نه هم به سوی تعالی و درون، بل به سویِ اتوبوس و مترویی که از راه میرسد... لحظاتی به یاد نقل قول شریعتی از سن سیمون افتادم:

انسان این مراحل را گذراند، این خصوصیات را در تمدن جدید دارد، به مراحل مختلف رسید و بالاخره و بالاخره و بالاخره به جایی رسید که دیگر امروز در انتظار هیچ چیز نیست، در آرزوی هیچ حادثه یی و ایده آلی نیست و چشم به راه هیچ چیزی نیست جز رسیدن اتوبوس .

آری، اینگونه بود. همه با هوشیاری در غفلت میرفتند و با شتابناکی تمام، چرخهٔ زندهگی را شتابناکانه دوران می‌بخشیدند. چرخ زنده‌گی به‌شدت در گردش بود و انسان‌ها پُرزههای بیجان، اما متحرک دستگاه بزرگ حیات قرار گرفته بودند. انسان فرانسه‌یی با پرسش از سرنوشت بیگانه است و چنان به نزدیک میبیند که فرصتی برای تماشای منزلهای دور را از دست داده است. او با امورِ جزیی، محسوس و روزمره چندان دست به گریبان است که قدرت هضم پرسشهای کلان و کلی متافزیکی را ندارد. او نمیتواند به کلیت دستگاهی که در آن به مثابهٔ یک پرزهٔ کوچک نقش ایفا میکند، بنگرد و فراغتی نیز برای این کار نمییابد. او فقط به لحظه‌هایی می نگرد که مقطعی، گذرنده و ناپایدارند و کلیّتِ صحنهٔ زندهگی و مسیر تاریخ از ساحت دید چشمانِ او غایب است.

قانون‌مداری وجههٔ دیگر زنده گی غربی ست. اصل احترام به قانون را می توان ماهیتاً یک اصل اخلاقی در نظر آورد و پای بندی به قانون – در صورتی که قانون متضمن عدالت باشد – یکی از ارزش های اخلاقی به شمار می آید. انسان غربی به فضایل اخلاقی بسیاری آراسته است. راست گویی و راست–کیشی عموماً در میان آن‌ها جا افتاده است و بی آن‌که متوجه باشند، راست می گویند و عمل خلاف انجام نمی دهند. به همین سان، بی غرضی و آسیب–نرسانی نیز از ویژه گی های شخصیتیِ آن‌هاست. هیچ کس به دیگری صدمه نمی رساند و فکر اذیت دیگران نیز در آن‌ها نزدیک به صفر است. وظیفه–شناسی، احترام به قانون و انسان‌های دیگر را می‌توان از شاخصه های رفتاری آن‌ها به شمار آورد.

این فضایل در غرب به عادتی همیشه گی تبدیل شده است و هر فردی به‌صورتِ خودکار و خودانگیخته، به آن پای بندی دارد. آن‌ها در چنین فضایی پرورش یافته اند و با چنین ارزش هایی بزرگ شده اند. بنابراین، نمی توانند از آن عدول کنند و عملاً بدان پای بندند. ارزش های اجتماعی در غرب، بیش از آن‌که یک امر ارادی و اختیاری باشد، نوعی عادت است که به آن خو گرفته اند و جوش خورده اند.

روح تمدنِ غرب — چنان‌که پوپر گفته است – فردگرایی ست و این تمدن با چنین روحی به حیاتِ خود ادامه می دهد. اگر بی‌غرضی در کارِ دیگران را یک ارزش در نظر آوریم، با فردگرایی که تکیه و توجه به خود را اصل می پندارد، قرابتی تام می یابد. بی غرضی علی رغم پیامدهای مثبتِ آن، گاهی به بی تفاوتیِ غرض آلودی می انجامد که ویرانگر و غیرانسانی ست. بی غرضی نسبت به دیگران باعث می شود تا دامن برخی ارزش های دیگر اجتماعی چون حس تعاون، خیرخواهی و دستگیری از درمانده گان به‌صورت چشم گیری برچیده شود. نبود حس تعاون و تکافلِ اجتماعی سبب می شود تا روابط اجتماعی توسعهٔ چندانی نیابد و در دایرهٔ محدودی قرار گیرد. اما فردگرایی به پیامدهای اجتماعی خویش کاری ندارد، بلکه معطوف بر مصالح فردی–ست و به اصل اصالت فردیِ خویش متعهد است.

بی غرضی در غرب، همان بی توجهی و گاهی هم، بی تفاوتی در برابر دیگران است. این مسأله باعث شده است تا خویشاوندان و همسایه گان نیز از وضع و حال همدیگر بی خبر بمانند. در این‌جا (آلمان و فرانسه) سال ها می گذرد، اما صاحب منزل، همسایهٔ دربه دیوارش را نمی بیند و نمی شناسد. همسایه گان در شادی و اندوهِ یکدیگر سهیم نیستند و روابط میان‌شان خشک و قراردادی‌ست. حتا برادران نیز پس از مدت های مدیدی ممکن است یکدیگر را حضوری ملاقات نمایند و غالباً از طریق وسایل ارتباطی با هم سخن می گویند؛ آن‌هم پس از ماه ها و حتا سال ها. سلطهٔ غیر قابل انکار وسایل ارتباطی باعث شده است تا روابط حضوری به ارتباط غایبانه و از راهِ دور تحوّل پذیرد و نیاز به ارتباط حضوری میان دو طرف ویا چندین طرف را به حداقل کاهش دهد.

تکنالوژی علی رغم سهولت های فراوانی که فراهم آورده است، معایب بسیاری نیز در باب ارتباطات انسانی برجای گذاشته است و روابط انسانی را در پاره یی از موارد، دچار گسست واره گی عجیبی ساخته است. وقتی بی غرضی توأم با ارتباطات مجازی و غایبانه، دست در دست هم می دهند، بی تفاوتی–های بیشتر و کلان تری را بار می آورد که به پیوسته گی و تعاون اجتماعی آسیب می رساند. سلطهٔ وسایل ارتباطی بر زنده گی غرب چنانست که انسان غربی را از رابطهٔ حقیقی او با محیط و خودش می گسلد و او را در چنبره یی از روابط مجازی و غیرحضوری محصور می سازد. او دیگر به محیط و پیرامونش نمی نگرد، بلکه دوچشم به صفحهٔ رخنامه (فیسبوک) خودش دوخته است و خودش را با کسی که فرسنگ ها ممکن است از او فاصله داشته باشد، می یابد. این‌جاست که تکنولوژی به گسست از محیط واقعی می انجامد و حواس را با محسوسات دیگر، و دورتری سرگرم می سازد که از واقعیت «اکنون» ما فاصلهٔ بسیاری دارد.

علی شریعتی: ۱۳۸۶، انسان بی‌خود، ص۱۱۷، چاپ اول (ایران: تهران– بنیاد فرهنگی دکتر علی شریعتی)

نخستین نشست مشترک توافقنامهٔ امنیتی کابل – واشنگتن

فرمانده کل نیروهای خارجی:

در توافقنامهٔ استراتژیک دشمن نامعلوم است!

توافقنامه امنیتی کابل – واشنگتن می‌باشد.
وی افزود: در حال حاضر، ظرفیت و توانایی نیروهای امنیتی و نظامی افغانستان افزایش یافته است.
کمپبل اذعان داشت: امریکا از تمام توان خود برای حمایت و پشتیبانی از نیروهای پولیس و ارتش افغانستان استفاده خواهد کرد.
فرمانده نیروهای امریکایی و ناتو در افغانستان تأکید کرد: در پیمان امنیتی کابل – واشنگتن تعریفی از دشمن واقعی افغانستان وجود ندارد و مشخص نشده است، اما با وجود این دشمنان مردم افغانستان، دشمنان کلیه مردم دنیا هستند.
جان کمپبل اذعان داشت: در پیمان امنیتی که کابل – واشنگتن، امریکا متعهد شده تا به افغانستانی پیشرفته دست یابد و طالبان باید پیشرفت‌های افغانستان را برای پیوستن به روند صلح بپذیرند و از تمام توان خود برای جلوگیری از به قدرت رسیدن مجدد این گروه در افغانستان استفاده خواهیم کرد.

حکومت افغانستان نخستین جلسهٔ کمیسیون مشترک تطبیق توافق‌نامهٔ امنیتی میان کابل – واشنگتن و تفاهم نامه میان کابل و ناتو را در کابل برگزار کرد.
معصوم استانکزی سرپرست وزارت دفاع در این نشست گفت: هر دو جانب توافق کردند تا سه کمیتهٔ کاری برای پی‌گیری تطبیق توافق نامه‌های امنیتی را روی دست گیرند.
به گفته سرپرست وزارت دفاع ملی، کمیتهٔ کاری نخست، برای رسیده‌گی به امور مالی افغانستان، کمیتهٔ دوم، ارزیابی تهدیدهای مشترک و کمیته سوم مسوولیت دارد تا رشد و ارتقای ظرفیت نیروهای امنیتی کشور را دنبال کند.
آقای استانکزی افزود: طالبان هیچ‌گونه بهانه‌یی برای تداوم خشونت‌ها در افغانستان ندارند.
او گفت: یکی از شرایط طالبان خروج نیروهای خارجی بود که با وجود خروج این نیروها، جنگ در افغانستان بیش از هر زمان دیگر شدت گرفته است.
فرمانده نیروهای خارجی در افغانستان تأکید کرد که حضور آن‌ها در افغانستان براساس توافقنامهٔ استراژیک قانونمند است و آن‌ها از روند گفت‌وگوهای صلح حمایت می‌کنند.
فرمانده نیروهای امریکایی و ناتو گفت که در پیمان امنیتی هیچ تعریفی از دشمنان افغانستان وجود ندارد.
اما جان کمپبل نیز خاطرنشان کرد: امریکا به تعهدات خود با افغانستان پایبند است و هم اکنون در حال عملی کردن وعده‌های خود طبق

گردانندهٔ سیاسی تلویزیون آرزو از یک حملهٔ مسلحانه جان به‌در برد

این روزها خبرنگاران و کارمندان رسانه‌ها، روزهای دشوار امنیتی را سپری می‌کنند.
در تازه‌ترین مورد فرامرزسینا گردانندهٔ بحث‌های سیاسی تلویزیون آرزو، سه روز پیش در کابل هدف سوء قصد افراد مسلح ناشناس قرار گرفت، اما جان سالم بدر برد.
این خبرنگار شامگاه شنبه زمانی هدف قرار گرفت که از دفتر کار به سوی خانه‌اش در حرکت بود. به گفته آقای سینا، افراد مسلح سوار بر موتر کرولا که صورت‌شان را پوشانده بودند، هنگامی که از کنارش عبور می‌کردند، دو فیر تفنگچه به سویش شلیک کرده اند.
به گفته او، اگر خودش را به موقع به زمین نیانداخته بود، شاید یکی از قربانیان آزادی بیان وی بود. در این رویداد به فرامرز سینا آسیب نرسیده است. پیش از این اداره تلویزیون آرزو به گونه رسمی از نهادهای امنیتی خواهان تامین امنیت کارمندانش به ویژه کارمندان بخش سیاسی‌اش شده بود.
فرامرزسینا می‌افزاید که در گذشته بارها تماس‌های تهدیدآمیز را از گروه طالبان و حزب اسلامی به رهبری گلبدین حکمتیار دریافت کرده است.
از آغاز سال ۲۰۱۶ میلادی ، گراف خشونت علیه کارمندان رسانه‌ها ، افزایش بی‌سابقه یافته است . تنها در ماه اول سال جدیدی میلادی ، هشت کارمند رسانه کشته شده اند و ۴ تن دیگر زخم برداشته اند.

وزارت امور داخله:

پایگاه‌های طالبان در دندغوری نابوده شده است

بیش از سیزده روز از عملیات نظامیان کشور در بغلان می‌گذرد. عملیات نظامی که تمرکز بیشتر اش دندغوری بغلان است محلی که گفته می‌شود به پایگاه بزرگی از شورشیان طالب مبدل شده بود.
مقام‌های وزارت امور داخله می‌گویند که دیروز نیروهای ویژه دولتی عملیات های تازه ی را در این بخش‌ها راه‌اندازی کردند.
صدیق صدیقی سخنگوی وزارت امور داخله به خبرگزاری جمهور گفت: بخشی از مواضع و خط دفاعی هراس افگنان از بین رفته و نبرد تا زمانی در دندغوری ادامه میآبد که هراس افگنان بگونه کامل از بین بروند.
انتظار می‌رفت که دندغوری در مدت کوتاه از وجود هراس افگنان پاکسازی شود؛ اما این عملیات زمان بیشتر برده است.
اما وزارت داخله می‌گوید: برنامه نظامی اش درازمدت است و نیروهای دولتی پاکسازی برخی نقاط بغلان، قندوز بدخشان و هلمند را، دورنمای نظامی شان تا دو ماه دیگر تعیین کرده است.
دندغوری پس از آن به پایگاه بزرگ طالبان مبدل شد که در میانه های سال جاری دولت در یک تفاهم کم پیشینه با طالبان این منطقه را به آنان سپرد و نیروهای دولتی اجازه راه اندازی عملیات نظامی را بر بنیاد این عملیات در برابر هراس افگنان نداشتند.

نشست مشترک نماینده‌گان رسانه‌ها با مسوولان ولایت بلخ

نماینده کمیتهٔ مصونیت خبرنگاران و شماری دیگر از نهادهای مدافع
از حقوق خبرنگاران نشستی را در پیوند به حکم اخیر رییس جمهور درباره مصونیت و چه‌گونه‌گی برخورد با خبرنگاران وکارمندان رسانه‌یی در ولایت بلخ برگزارکردند.
نماینده کمیته مصونیت خبرنگاران افغان در شمال کشور از مسوولان امنیتی این ولایت خواست تا برای مصونیت بهتر خبرنگاران باید بانک اطلاعات کامل خبرنگاران ولایت، محل بود وباش، محل کار وسایر اطلاعات لازم را گرداوری نمایند تا در هنگام نیاز از آن استفاده شود و به اسرع وقت به مشکل خبرنگاران رسیده‌گی صورت گیرد.
درهمین حال، مسوولان امنیتی ولایت بادرنظرداشت پشنهادات و طرح‌های نماینده کمیته مصوونیت ودیگر خبرنگاران ونهادهای حامی رسانه‌یی وعده سپردند که در قسمت اجرایی‌شدن حکم رییس جمهورتلاش جدی می‌نمایند و برای تامین مصونیت خبرنگاران این ولایت از هیچگونه تلاش دریغ نخواهند کرد.

کمیته مصوونیت خبرنگاران افغان برای تاکید روی اجرایی شدن حکم رییس جمهور از سوی مسوولان ولایتی، در تمامی زون‌های کاری خویش نشست‌ها وجلساتی کاری را راه‌اندازی می‌نماید تا اطمینان کامل از چه‌گونه‌گی مصونیت ونوع برخورد با خبرنگاران درولایت های کشور حاصل شود.
رییس جمهور کشور اخیراً حکمی را در پیوند به تطبیق بهترقوانین مربوط به
رسانه های همگانی درراستای تقویت آزادی بیان و تامین دسترسی به اطلاعات صادر کرد که در برگیرندهٔ بیشتر مواردی مربوط به مصونیت و نیز ایجاد سهولت‌ها برای خبرنگاران از سوی مسوولان دولتی در بخش کارهای مسلکی‌شان است.

جانشین پوتین کیست؟

براساس گزارشی، رییس‌جمهوری روسیه محافظ سابقش را که سابقاً از قهرمانان ارتش بوده، برای جانشینی خود آماده می‌کند.
به نوشته روزنامه دیلی میل، این فرد ظاهرا «الکسی دیومین» فرماندار منطقه تولا است که در گذشته درجه و مدال‌های بیشماری در ارتش گرفته است.
الکسی ۴۳ ساله سابقا محافظ و آجودان مورد اعتماد ولادیمیر پوتین، رییس‌جمهوری روسیه بوده است.
براساس این گزارش، دیومین فرماندهی نیروهای عملیات ویژه ارتش روسیه را که نقشی مهم در تسخیر شبه‌جزیره کریمه از اوکراین داشتند، بر عهده داشت. پوتین شخصاً به وی به دلیل شجاعت مدال «قهرمان روسیه» را داده است. طبق گزارش میل، دیومین دو ماه پیش به سمت معاون وزیر دفاع روسیه تعیین شد و پس از آن هم فرمانداری ایالت تولا را به دست گرفت.
دیلی میل گزارش می‌دهد، اینکه دیومین به صورت ناگهانی به فرمانداری منطقه مهم و استراتژیک تولا درآمد نشان می‌دهد که پوتین می‌خواهد پیش از آنکه یک ارتقای دیگر به وی بدهد، اندکی تجربه سیاسی نیز به وی یاد داده باشد.
سرگئی دورنکو، از مجریان با سابقه رادیو و تلویزیون روسیه معتقد است که دیومین برای آنکه نهایتا جانشین ولادیمیر پوتین در مسند ریاست جمهوری شود، آماده می‌شود. وی گفت: بدون هیچگونه تردیدی روی دیومین شرط بندی می‌کنم.

فیسبوک نامه

صدیق زلیق

دولت با عقب نشینی از دندغوری می‌خواهد نقشهٔ گلاب منگل عملی شود. این نقشه همان نقشهٔ اسد درانی، رییس اسبق سازمان استخباراتی پاکستان بود که هدفش تصرف سمت شمال توسط طالبان و نوکران پاکستانی و ایجاد ادارهٔ بنیادگرا، اما مطیع پاکستان است که در سال‌های ۱۳۷۹ تا بدخشان کشانیده شد، اما با مقاومت شیرمردان دلسوز وطن به خاک یک‌سان شد، هرچند هزاران جوان رشید کشور را به خاک و خون سپرد. این‌بار طالبان و نوکران پاکستان با لباس تازه و به حمایت ستون پنجم یا طالبان نکتایی پوش در بدنهٔ دولت می‌خواهند آن نقشه را عملی سازند.
در این میان هر متجاوزی در فکر منافع خودش است. پاکستان در فکر حل منازعات مرزی و تشکیل یک دولت بلی‌گو در افغانستان، امریکا و هم‌پیمانان حیله‌گرش در فکر داشتن یک پایگاه نظامی دل‌خواه که چون دانهٔ سرطان در بیخ گوش روسیه و هم‌پیمانانش نفوذ کند، روسیه ایران و دیگر دوستان‌شان نقشه‌های بهره‌کشی خودشان را پیاده می‌سازند.
دولت‌مردان ما در فکر منافع شخصی‌شان استند که هیچ اراده‌یی ندارند و باید چون مهره‌های شطرنج نقش‌های داده شده را به دل‌خواه بازیگران انجام دهند و در این میان چوب سوخت مردم بیچاره افغانستان‌اند.

دستگیر روشنیالی

شوونځی، لیسی، پوهنځی نه باید په سیاسی، ایدیولوژیک او مذهبی کلوبونو بدل شی.
د زده کړې او تحصیل هدف د عقلی مهارتونو، خلاقیت، نویوالی، انتقادی فکر تر لاسه کول او له نه بدلیدونکو فکرونو د ځوانانو ژغورل دی.
ځوانان ضرورت لری خپلو استعدادونو ته وده ورکړی او د نړۍ له نورو ځوانانو سره چی د علم په وروستیو لاس ته راوړونو مجهز دی، سیالي وکړی. هر ځومره چی وخت مخ ته خی په هماغه اندازه د خلاقیت ضرورت هم زیاتیږی او خلاقیت زده کړی ته ضرورت لری.
دنیا هره لحظه زده کړه کوی او بدلون مومی، خو دلته ملاتړ طالب هم د زده کړی او هم د بدلون په ضد جګړه اعلان کړی.

نجیب الله خورشید

جنگ بغلان، جنگ احساسات
وقتی نوشتم جنگ در بغلان قربانی از مردم بی‌دفاع می‌گیرد یک تعداد ناراحت شدند. اکنون، مختصری از پیامدهای جنگ را از دور می‌نگریم:
۱-کابل، مرکز افغانستان، تنها بی‌برق نشد، بل ده‌ها میلیون دالر دولت را خساره‌مند ساخته و می‌سازد. حتماً اعتبار سرمایه‌گذاری انتقال انرژی از افغانستان، در نزد کشورهای هم‌سود، در آینده باز تعریف شده است.
۲-هیچ نهادی خدمات بهداشتی و مسوولیت غذارسانی را به روستای‌یان جنگ نشین به دوش نگرفته است. این‌گونه نگرش نه تنها صلح‌خواهی را نزد روستای‌یان بومی نمی‌کند بل تخم ستیزه‌جویی را با محرومیت‌هایی ناشی از جنگ در روان آن‌ها می‌کارد.
۳-نهادهای دولتی سخنی به پایان جنگ و برنامه‌یی برای پیروزی بیرون نمی‌دهند، یعنی تا امروز جنگ در یک خلای اطلاعاتی ادامه دارد.
۴-اگر جنگ همین باشد که ارتش یک سروگردن در برابر طالبان در این مقطع زمانی خود را بلند می‌بیند، واه به روزی‌های سال نو.
۵-فکر می‌کنم این نیروهای دولتی نبود که ابتکار جنگ را در دست گرفت، این طالبان هستند که نشان دادند به چه اندازه از قدرت جنگ‌گرم و روانی برخوردار اند. چگونه به یک جنگ محاسبه شده پای ارتش را در لجن‌زار فروبرد.
در اخیر، پیشنهادی دارم به وزارت‌های داخله، دفاع، اقوام و قبایل و حج و اوقاف:
با رویکرد هم‌گرایی از شبکه‌های گفتمانی وارد ماجرا شوید.

Haseeb Ammar

نکات ارزشمندی از یکی از گفت وگو های استاد رهنورد زریاب در مورد پیامدهای کودتای داوود خان:
«اگر داوودخان در افغانستان کودتا نمی کرد، هیچ عنصر دیگری چنین جرأتی نداشت. به خاطر اینکه نظام پادشاهی چنان بر کشور مسلط بود که اصلا کودتا به ذهن کسی خطور نمی کرد. داوودخان وقتی دست به کودتا زد فرهنگ کودتا را به افغانستان معرفی کرد. کسانی که در کودتا شرکت کرده بودند کاملا مطمئن بودند که خطر مهمی متوجه شان نیست. به این معنی که اگر کودتا ناکام می شد رهبر کودتا هم پسر عموی پادشاه بود و هم شوهر خواهر او. بدون شک پادشاه پسر عمو و شوهر خواهر خود را نمی کشت. وقتی رهبر کودتا کشته نمی شد، بنابراین کسانی که در کودتا شرکت داشتند هم کشته نمی شدند.
با کودتای داوودخان از یک طرف فرهنگ کودتا در افغانستان معرفی شد و از سوی دیگر نظم و قاعده و ترتیبی که سلطنت گذاشته بود برهم ریخت. داوودخان در زمان کودتا دیگر آن داوودخان دهه سی نبود. پیر شده بود. بیمار بود. افغانستان هم دیگر آن افغانستان دهه سی نبود. مردم هم مردم آن دوره نبودند. جهان هم جهان دهه پنجاه (میلادی) نبود. همه چیز تغییر کرده بود. مخصوصاً همکاران سیاسی نظامی داوودخان که غالباً افسران جوان خونگرم بودند. اینها خود را در قدرت شریک داوودخان می دانستند، برخلاف دهه سی که وزرا بدون اجازه داوودخان آب هم نمی خوردند. واقعاً داوودخان وضعیت را برهم زد. طلسمی را شکست که با شکستن آن طلسم، یک مقدار بدبختی به افغانستان روی آورد و مهمترین نکته اینکه همان اشتباهی را مرتکب شد که پادشاه در حق داوودخان مرتکب شده بود، یعنی داوودخان را از فعالیت های سیاسی مشروع و قانونی خود منع کرده بود. داوودخان هم این اشتباه را مرتکب شد که حزب خود را به عنوان سیستم تک حزبی در افغانستان تسجیل کرد. در نتیجه نیروهای سیاسی دیگر راهی برایشان نماند جز آنکه به زیر زمین بروند و شاخه های نظامی تشکیل دهند و آماده کودتای دیگری شوند.»

جهان نما

تظاهرات ضد مهاجرت در آلمان و چند کشور دیگر در اروپا

راه‌پیمایی طرف‌داران سازمان «پگیدا» یک سازمان ضد اسلام‌گرایی در آلمان روز شنبه هزاران نفر را به خیابان‌های درسدن شهری در شرق این کشور کشاند.
راه‌پیمایی‌های مشابهی در حمایت از این جنبش آلمانی در دیگر شهرهای اروپا برگزار شد.
در پراگ، حدود پنج‌هزار نفر برای انجام یک راه‌پیمایی ملهم از پگیدا که توسط دو گروه دست راستی سازماندهی شده بود، به خیابان‌ها آمدند و در عین‌حال در آمستردام پولیس سوارهٔ نظام هالند با گروه‌های هوادار و ضد پگیدا برخورد کرد و در نتیجه چندین نفر از راه‌پیمایان دستگیر شدند.
به گفتهٔ مقامات محلی، یک راه‌پیمایی دیگر در کاله شهری در شمال فرانسه برگزار شد که یک اردوگاه پناهنده‌گی «جنگلی» بدنام برای مهاجرانی که قصد عبور به انگلیس را دارند در آن واقع است. در جریان این راه‌پیمایی نیز حدود بیست نفر دستگیر شدند. پولیس این شهر پس از زد و خورد بین راه‌پیمایان موافق و مخالف از گاز اشک‌آور استفاده کرد.
گروه پگیدا خواستار راه‌پیمایی‌های شنبه شده و مصرانه از هوادارانش تقاضا کرده بود زیر پلاکارد ضد مهاجرت «اروپا را به دژ تبدیل کنید» جمع شوند.
این گروه در اواسط سال ۲۰۱۴ جنبشی را در آلمان آغاز کرد که همزمان با دست و پنجه نرم کردن اروپا با بدترین بحران پناهنده‌گی از زمان جنگ جهانی دوم به دیگر کشورها گسترش یافت.
در درسدن چند هزار نفر زیر آسمان آبی و در امتداد رودخانه الب برای راه‌پیمایی دراعتراض به آن‌چه که مهاجرت گسترده و اسلامی شدن اروپا خواندند، گرد آمدند.

شورای امنیت نشست فوق‌العاده برگزار می‌کند

یک منبع دیپلماتیک در سازمان ملل تاکید کرد که شورای امنیت احتمالاً پس از اقدام اخیر کوریای شمالی در شلیک موشک دوربرد، نشست فوق‌العاده‌یی را برگزار خواهد کرد.
کوریای شمالی اعلام کرده است که دیروز یکشنبه یک ماهواره را در مدار زمین قرار داده است، ولی کشورهای همسایه و امریکا این اقدام را شلیک یک فروند موشک دوربرد تلقی کرده و آن را به شدت محکوم کرده‌اند.
بان کی مون دبیر کل سازمان ملل نیز اقدام کوریای شمالی در شلیک یک فروند موشک دوربرد را محکوم کرده و خواستار برگزاری نشست فوق‌العادهٔ شورای امنیت در دیروز یکشنبه شده بود.
دفتر بان کی مون با انتشار بیانیه‌یی تاکید کرد: دبیر کل سازمان ملل بار دیگر از کوریای شمالی خواسته است تا اقدامات تحریک‌آمیز خود را متوقف کند و به تعهدات بین‌المللی خود بازگردد.
بان کی مون همچنین بر تعهد خود برای همکاری با همه طرف‌ها برای کاهش تنش‌ها و دست‌یابی به خلع سلاح قابل راستی آزمایی در شبه جزیرهٔ کوریا تاکید کرده است.
دبیر کل سازمان ملل اعلام کرده است که آزمایش موشکی کوریای شمالی نقض قطعنامه‌های شورای امنیت به شمار می‌رود.
کوریای شمالی ماه گذشته چهارمین آزمایش هسته‌یی خود را انجام داده است.
کوریای شمالی اعلام کرده است که توسعهٔ برنامهٔ موشکی و ارسال ماهواره به فضا حق حاکمیتی این کشور است و این برنامه‌ها را ادامه خواهد داد.
کوریای شمالی به خاطر برنامه‌های موشکی و هسته‌یی با تحریم‌های اقتصادی و سیاسی شورای امنیت سازمان ملل مواجه شده است. کوریای شمالی در ابریل ۲۰۰۳ میلادی از پیمان منع گسترش تسلیحات هسته‌یی خارج شد و اقدام به توسعهٔ ذخایر هسته‌یی خود کرد است.

پاکستان از ازبکستان برق خریداری می‌کند

ریاض حسین بخاری، سفیر پاکستان در تاشکند گفت: پاکستان خواستار خرید برق از ازبکستان است.
ریاض حسین بخاری، سفیر پاکستان در تاشکند گفت: «اسلام‌آباد» علاقه‌مند به همکاری اقتصادی با تاشکند می‌باشد.
او در ادامه افزود: ازبکستان و پاکستان ۲ کشور با اشتراکات فراوانی هستند که این موضوع می‌تواند به همکاری آن‌ها در زمینه‌های مختلف کمک کند.
سفیر پاکستان با اشاره به نیازمندی‌های کشورش گفت: اسلام‌آباد خواهان خرید منابع طبیعی غنی ازبکستان از جمله انرژی برق می‌باشد.
بخاری اظهار داشت: در حال حاضر مقامات ۲ کشور در مورد صادرات تا هزار مگاوات برق از ازبکستان به پاکستان گفت‌وگوهایی را انجام داده‌اند.
او ادامه داد: طبق پیش بینی‌ها، در فصل بهار در تاشکند نشست کمیسیون مشترک ازبکستان و پاکستان برگزار و این مسأله و همچنین طرح‌های دیگر که در دیدار «اسلام کریم اف» رییس‌جمهور ازبکستان و «نواز شریف» نخست وزیر پاکستان در ماه نوامبر سال ۲۰۱۵ میلادی در تاشکند بررسی شد، مطرح خواهد شد.
سفیر پاکستان تاکید کرد: بسیاری از این همکاری‌ها می‌تواند باعث نزدیکی مردم ۲ کشور شود.
او در ادامه افزود: صادرات برق مستلزم ساخت خط ولتاژ بالا از طریق افغانستان است که در حال حاضر بخشی از این خطوط تا «کابل» فعال است و برق این شهر از طریق این خطوط تامین می‌شود.
سفیر پاکستان عنوان کرد: از طریق این خط پاکستان می‌تواند مقداری از برق مورد نیاز خود را تا «پیشاور» منتقل کند.
بخاری اظهار داشت: نهادهای مالی مانند بانک جهانی، بانک توسعهٔ آسیا و بانک توسعهٔ اسلامی حامیان اصلی این طرح هستند.
سفیر پاکستان با اشاره به ناامنی افغانستان گفت: پاکستان و ازبکستان دارای پتانسیل‌های زیادی برای همکاری هستند، اما وجود مشکلات متعدد از جمله امنیت در افغانستان مانع این همکاری‌های شده است.

ورزش

مسابقات اسکی در بامیان راه‌اندازی شد

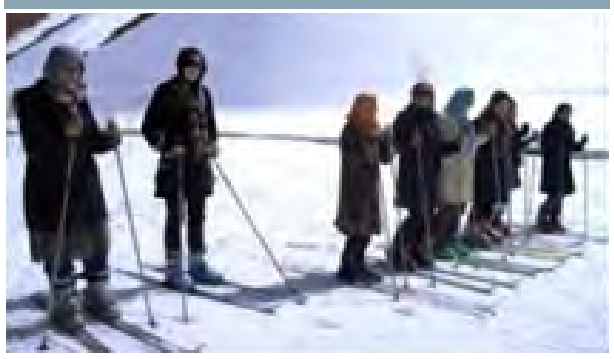

مسابقات اسکی به مناسبت عضویت شهر بامیان درشبکهٔ جهانی شهرهای خلاق جهان در این ولایت برگزار شد.
این مسابقات از جانب مقام آن ولایت به همکاری ریاست اطلاعات و فرهنگ، کلپ اسکی بابای اورش ، فدراسیون ملی اسکی و دفتر یونسکو به اشتراک بیست‌وسه تن از اسکی‌بازان در تپهٔ گنبتک آن شهر راه‌اندازی شد.
در نتیجه محبوب الله بازیکن تیم پسرها مقام اول را از آن خود کرد و فاطمه عضو تیم بازی کنان زنان مقام اول را از آن خود کرد است.
این مسابقات با حضور داشت مقامات محلی واشتراک کننده‌گان داخلی و خارجی برگزار شد و محمد طاهر زهیر، والی آن ولایت هدف از راه‌اندازی این مسابقات را معرفی ساحات توریستی در هر فصل سال، رشد صنعت گردش‌گری، رشد ورزش اسکی و تشویق جوانان آن ولایت به ورزش خواند.
کبیر دادرس، رییس اطلاعات و فرهنگ این ولایت گفت: مسابقات اسکی از پنج سال بدین‌سو در آن ولایت رایج گردیده و باعث جذب بیشتری توریست‌ها در آن ولایت شده است

هازارد: دوست دارم زیدان مربی‌ام باشد

هافبک چلسی علاقمند به کار کردن با سرمربی رئال مادرید است.
به گزارش ایسنا و به نقل از آس، ادن هازارد یکی از بازیکنان مورد علاقه باشگاه رئال مادرید است و این تیم نیز قصد جذب او را در فصل آینده دارد.
او در مصاحبه با روزنامه نوول گازته بلژیکی علاقه‌اش به کار کردن سرمربی رئال مادرید را پنهان نکرد و گفت: دوست دارم سرمربی‌ام زین الدین زیدان باشد. زمانی که کودک بودم، ساعت‌ها به تماشای او از تلویزیون و اینترنت می‌نشستم و از زیدان حرف می‌زدم اما از بودن در چلسی نیز خوشحال هستم.
هازارد در ادامه افزود: باعث خوشحالی است که به سخنان کسی گوش دهید که در طول دوران کودکی، او را ستایش می کردید. او را به عنوان یک فوتبالیست به خوبی می‌شناسم اما با وجود شروع موفقیت آمیزش در رئال مادرید، به عنوان یک سرمربی شناخت خوبی از او ندارم.
هازارد تا سال ۲۰۲۰ با چلسی قرارداد دارد و در اوایل فصل ژوزه مورینیو او را نیمکت نشین کرده بود اما با ورود گاس هیدینک، او دوباره به ترکیب اصلی بازگشت.

واکنش شیخ سلمان به حمایت قاره آفریقا

رییس کنفدراسیون فوتبال آسیا به حمایت کنفدراسیون فوتبال آفریقا از او در انتخابات ریاست فیفا واکنش نشان داد.
به گزارش روزنامه الشرق قطر، شیخ سلمان بن ابراهیم، رییس کنفدراسیون فوتبال آسیا، یکی از نامزدهای شرکت کننده در انتخابات ریاست فیفا است و شانس زیادی برای پیروزی شدن در این انتخابات برای جایگزینی سپ بلاتر دارد.
روز شنبه کنفدراسیون فوتبال آفریقا حمایتش را از شیخ سلمان در انتخابات ریاست فیفا اعلام کرد و این باعث شده است تا شانس این نامزد برای پیروز شدن در این انتخابات بسیار زیاد باشد.
شیخ سلمان در این زمینه گفت: حمایت کمیته اجرایی کنفدراسیون فوتبال آفریقا باعث شده است امیدواری زیادی برای پیروز شدن در انتخابات ریاست فیفا داشته باشم. این تصمیم باعث شد تا با اعتماد به نفس زیادی روزهای پیش رو را پشت سر بگذارم و شانس زیادی برای پیروز شدن در انتخابات داشته باشم.
رییس کنفدراسیون فوتبال آسیا ادامه داد: بسیار خوشحالم که دوستان آفریقایی، از من حمایت کردند و به خود می بالم. در حال حاضر دو کنفدراسیون بزرگ آسیا و آفریقا از من حمایت کردند. مسئولیت بزرگی به من واگذار شده است. می خواهم با جدیت برنامه انتخاباتی خود را دنبال کنم و در نهایت ریاست فیفا را به دست آورم.
شیخ سلمان در پایان سخنانش نیز گفت: اعلام حمایت اعضای کنفدراسیون فوتبال آفریقا و آسیا باعث شده است تا امید زیادی برای پیروز شدن در انتخابات ریاست فیفا داشته باشم. درست است کشورهای زیادی با من موافقت کردند اما به تلاش خود ادامه می دهم و نهایت توانم را به کار می گیرم تا حمایت بعضی دیگر از کشورها را هم به دست آورم.
شیخ سلمان بحرینی و جیانی اینفانتیو شانس بسیار بالایی برای پیروز شدن در انتخابات ریاست فیفا دارند و به احتمال زیاد از بین این دو نفر یکی از آنها جایگزین بلاتر خواهد شد.

مدیر مسؤول: نظری پریانی – ۰۷۰۰۲۶۳۱۵۲
nazari.paryani@yahoo.com
ویراستار : روح الله یوسف زاده
مدیر خبر : جمشید یما
گزارشگران: ناجیه نوری ، محمد هارون مجیدی، ابوبکر مجاهد و روح‌الله بهزاد
برگ آرایی: مجیب‌الله احمدی

نشانی برقی: mandegar.daily@gmail.com وب سایت: www.mandegardaily.com
شماره تماس: ۰۷۵۲۰۴۴۲۱۰
مسؤول توزیع: حبیب الله – ۰۷۰۸۱۶۹۸۲۸
نشانی: سرک کارته آریانا کوچه سوم دست چپ

به جز «سخن ماندگار، مسؤولیت دیگر نبشته‌ها به نویسنده‌گان بر می‌گردد.

Year 7 ❁ NO 1718 ❁ Monday 8 February 2016

DAILY
Mandegar

اکثریت مهاجرین چانس دریافت پناهنده‌گی در اروپا ندارند

تا به حال بیشتر مهاجرینی که از مسیر بالقان خود را به کشورهای اروپایی می‌رساندند مهاجران سوریه بودند. اما حالا شمار مهاجران سوریه کاهش یافته و همواره شمار بیشتر مهاجرین از کشورهای دیگر می‌آیند.

فشار سرازیری مهاجرین از مسیر بالقان به سوی اروپا در سال گذشته بیش از حد افزایش یافت. تا به حال روزانه هزاران انسان تلاش می‌کنند تا از ترکیه از طریق بحیره اژه به یونان و از آنجا به اتریش، آلمان و سویدن برسند. اما به نظر می‌رسد که شمار مهاجرینی که چانس واقعبینانه برای ماندن در اتحادیه اروپا را دارند کاهش می‌یابد.

روزنامه آلمانی «فرانکفورتر الگماینه سایتونگ» به استناد از کارمندان ارشد کمیسیون اتحادیه اروپا گزارش داده است که براساس ارزیابی این کمیسیون، ۴۰ درصد مهاجرینی که از مسیر بالقان می‌آیند، امید ناچیزی به دریافت پناهنده‌گی یا محافظت در اروپا دارند.

افزایش شمار افغان‌ها وعراقی‌ها

یکی از دلایل کاهش چانس پناهنده‌گی این است که همواره شمار متقاضیان پناهنده‌گی از کشور جنگ زده سوریه کاهش می‌آید. این نکته را اطلاعات جدید فرانتکس یا اداره حفاظت از مرزهای اتحادیه اروپا نیز روشن می کند که بر اساس آن، در ماه جنوری سال جاری فقط ۳۹ درصد مهاجرینی که از ترکیه به یونان رسیده اند آوارگان سوریه بوده اند، در حالی که در ماه سپمتبر سال قبل شمار آنها ۶۹ درصد بوده است.

یوهانس هان، کمیسار اتحادیه اروپا روز شنبه در حاشیه دیدار وزرای خارجه اتحادیه اروپا در امستردام گفت که بحران مهاجرت حالا با تشدید موج مهاجرت «ابعاد جدید و وسیع تری» یافته است.

براساس گزارش فرانتکس، به ویژه شمار مهاجران از کشورهای افغانستان و عراق افزایش یافته است.

چنانچه روزنامه «فرانکفورتر الگماینه سایتونگ» گزارش می‌دهد، شمار مهاجرین افغان از ۱۸ درصد در سال گذشته به ۲۴ درصد و مهاجرین عراقی از ۸ درصد به ۲۵ درصد افزایش یافته است. مهاجرین این دو کشور در مقایسه با آوارگان سوریه چانس کمتری برای دریافت پناهنده‌گی دارند.

یک بخش بزرگتری از مهاجرین از مغرب در شمال افریقا به شمار متقاضیان پناهنده‌گی افزوده می‌شود. این مهاجرین اساساً به عنوان مهاجرین اقتصادی دسته‌بندی می‌شوند.

شمار مجموعی مهاجرین رو به کاهش است

براساس گزارش این روزنامه، در ماه جنوری سال جاری، ۶۰ هزار و ۴۶۶ مهاجر از ترکیه به یونان آمده اند. به این ترتیب، به صورت اوسط روزانه حدود دو هزار مهاجر وارد قلمرو اتحادیه اروپا شده است در حالی که در ماه دسمبر سال گذشته این شمار ۳۵۰۰ تن و در ماه اکتوبر ۶۹۰۰ تن بود.

حکومت آلمان فدرال در نظر دارد که سه کشور مغرب در شمال افریقا را به عنوان کشورهای مبدای امن درجه بندی کند تا بتواند متقاضیان پناهنده‌گی از این کشورها را سریع تر از آلمان به کشورهای شان بفرستد. در این صورت اخراج مهاجرین از این کشورها نیز ساده تر می شود.

یک چنین برنامه‌یی را کابینه صدراعظم انگلا مرکل از چندی به این سو طرح ریزی کرده است. طرح این قانون که بخشی از بسته دوم پناهنده‌گی است، باید در پارلمان و شورای پارلمان آلمان فدرال تایید شود.

دستِ کاری که ندارید، تصمیم بگیرید و ارزن نکارید!

نامهٔ سرگشاده به جلالتمآب رییس‌جمهوری افغانستان

رییس صاحب سلام! خوب هستید؟ داکتر صاحب عبدالله و اعضای کابینه چه‌طور استند؟ از اولادهای نازنین‌تان که در خارج از افغانستان هستند، خبر دارید، خوب استند ان شاء الله؟ حالِ ملت را که ـ متأسفانه! ـ از شما بهتر می‌دانم، نمی‌پرسم؛ به اصل موضوع می‌پردازم:

جناب رییس! از این‌که من و خانمم را خیلی درد دادید و با گذشتِ هر روز از حرف‌ها و وعده‌های‌تان، زخم‌های‌مان تازه‌تر گردید؛ می‌خواهم هنگام خواندنِ این نامه تصور کنید که من در برابر دروازهٔ ارگ با بی‌احترامیِ تمام به شما و منزلتِ مدیریت و حرف‌های نابکارتان، این موضوعات را چیغ می‌کشم!:

آقای رییس! از شهادتِ پسرِ چهارماهه‌ام برای خود ریکلامِ خبری ساختید که شرم‌تان باد!... دقیقاً چهارَ روز از حادثه گذشته بود که شما خود پس از این‌که مردم و همکاران رسانه‌یی ما خیلی جوان‌مردانه با من ایستادند، برای این‌که قافله را به بی‌راهه بزنید با من تماس گرفتید. هنگام تماس‌تان با خانمم نزد آقای سفیر و یک دیپلمات دیگرِ کشور در سفارت بودیم؛ صدای زنگ تلیفون بلند شد و من پاسخ دادم. با شنیدن حرفِ سکرترتان که گویا رییس صاحب با شما صحبت می‌کند، تلیفون را به بلندگو زدم تا افراد حکومتی‌تان هم شاهدِ گفته‌های‌تان باشند. خوب به یاد دارم که گفتید من همین لحظه به وزیر تحصیلات عالی طی حکمی دستور می‌دهم که شما را از همین حالا شامل بورسیه‌ها بسازد و بعداً موضوع تداوی‌تان هرچه عاجل حل شود (پس از دو ماه و چند روز، تا کنون منتظر ماندم که نتیجهٔ آن معلوم نیست). با سیاره جان ـ خانمم ـ نیز حرف زدید؛ به او هم با تأکید، وعده‌های تان را تکرار کردید. پس از آن، سفیر ما را به دهلیز سفارت رهنمایی کرد، کارمندان دیپلماتیکِ دیگر هم یکی‌یکی برای صرف طعام به بیرون رفتند، من و سیاره تنها با همان محافظین تُرک در سفارت ماندیم و هیچ‌کس از کارمندان رسمی در دهلیز معلوم نمی‌شدند؛ این همان روزهایی‌ست که از دفن پسرِ ما دو روز گذشته و ما شاید هشت روز گرسنه مانده بودیم! از سفارت بیرون شدیم و دوستانِ ما آمدند و همکاری کردند، به رستورانت رفتیم، نان چاشت را خوردیم. بعداً به هوتلی انتقال‌مان دادند. چند ساعت پس از این‌که در اتاقِ جدیدِ خویش آرام گرفتیم؛ خبر شدم که جنابِ شما موضوع‌مان را در نشستِ خبریِ خویش که در مورد توجیه حرف‌های توهین‌آمیزتان به مهاجرین برگزار کرده بودید، یادآور شده‌اید که در نتیجه از همه به‌به و چه‌چه شنیده‌اید!

آقای محمد اشرف‌غنی! می‌دانید کشوری که ما اقامت داریم، ترکیه است و همهٔ امورِ آن بر اساسِ روند اداری‌یی که دارند، طی مراحل می‌گردد. متأسفانه تا چند روز محدودِ دیگر، مدتِ ویزهٔ ما به پایان می‌رسد و حضورمان غیرقانونی می‌شود. من برای جلوگیری از این روز، خیلی تلاش کردم با شما حرف بزنم اما موفق نشدم. حتا در جریان سفرتان به انقره تلاش کردم که نزدتان بیاییم اما با وجود تماس‌های مکرر با آقای سفیر جیحون و سخنگوی هاشمی، ناکام شدم و سخنگوی‌تان با من حرف زد که گویا «اصلاً فرصت مناسب و مساعد نداریم!» برای حل موضوع اقامتِ ما تا تاریخ بیست‌وپنجم جنوری باید به دانشگاه معرفی می‌شدم که نشدم. پس از آن، روزی یکی از دیپلمات‌های سفارت با من

Islamic Republic of Afghanistan
Administrative Office of the President

به تماس شد و از من خواست به جواب مکتوبی که از وزارت خارجه ارسال شده است، درخواستِ ضروریاتِ خویش را بنویسم. من به ایشان یادآور شدم که اقامتِ ما به پایان رسیده و به دانشگاه هم معرفی نشده‌ایم، از شما تقاضا می‌کنیم که با درنظرداشت مسلک تحصیلی و تجارب من، این‌جانب را به عنوان کارمند دیپلماتیک استخدام کنید تا از یک‌سو مشکل اقامت‌مان حل گردد و از سوی دیگر، مجال خدمت‌گزاری به ملت شریف و نجیبم را دریابم. اما می‌دانید که از ارسال این مکتوب هم حدود بیست روز می‌گذرد و تا هنوز از آن خبر نداریم.

جناب رییس کُل! ما فراموش‌شده‌یی استیم که یک بار استفاده شدیم و برای لحظه‌یی در نشست خبری‌تان برای شما دستاورد شدیم که گویا برای ما زنگ کشیده‌اید و از احوال‌مان باخبر استید!

جناب رییس! بدانید که حکم‌تان به دلیل عدم موجودیت بودیجهٔ کافی از سوی وزارت تحصیلات عالی رد شده است و آنان با ناآگاهی کامل و عدم تفکیک میان حکم و طلب گزارش با کارشکنی، بیست‌وپنج روز پس از تاریخ صدور حکم‌تان، به جواب‌تان از شما خواسته‌اند که موضوع تحصیلی مایان را با وزارت خارجه شریک کنید و وزارت خارجه هم در تفاهم با سفارت ترکیه در افغانستان، ما را به بورسیه‌های دولت ترکیه معرفی کنند!

آقای غنی! بدانید که استثنایی استید و در جهان حکومتی ریشخندتر از حکومتِ شما وجود ندارد؛ سفارت ترکیه در مورد بورسیه‌های کشورشان بی‌صلاحیت است و آن‌ها همانند دولت شما نیستند که وکیل پارلمان به خط جنگ برود و وزیر دفاع در نشست‌های اقتصادی در خارج از کشور به عنوان هیأت همراهِ رییس جمهور ظاهر شود!

من و خانمم از جوانانِ تحصیل‌یافته‌یی استیم که با نمرات کادری از دانشگاه فارغ شدیم و با کارِ صادقانه در رسانه‌ها، به قلب‌های هموطنانِ شریف‌مان راه یافتیم. دیگر دستِ ما به سوی شما دراز نیست، شما هم غیرت کنید حکم‌تان را باطل اعلام کنید!... تا کنون با مهربانی‌های ملت سربلند افغانستان، همکاران رسانه‌یی، مهاجرین دور از وطن و جامعهٔ مدنی حمایت شده‌ایم. آن‌ها دست‌های‌مان را رها نکردند و نمی‌کنند؛ به‌حدی که از همان حادثه تا کنون، شاید به بیش از پنج‌هزار تماس تیلفونیِ پُر از مهر و همدردیِ مردم شریف‌مان پاسخ داده توانسته‌ایم.

آقای رییس! ما به شما و حکومت‌تان محتاج نیستیم. ان شاء الله با جمعی از جوانانی که در این‌جا مصروف آموزش و پرورش استند، در آیندهٔ نزدیک به وطن برمی‌گردیم و با ملتِ متحد و عزیزِ خود، یک‌جا به اصلاحاتِ حکومتی می‌پردازیم. ملتِ ما لایق حکومتِ عادل و امنیتِ اجتماعی است که طلوعِ آن بسیار دور نخواهد بود. ما ظرفیت می‌سازیم و برای اصلاحات برمی‌گردیم!

با احتـــرام
قیـس رحـمانی
گردانندهٔ اسبقِ تلـویزیون آریانا